

59961

Whovno življenje

LA VIDA ESPIRITUAL

1972
XXXIX

1

יהודה

El Sínodo Episcopal – un acontecimiento importante

El Sínodo Episcopal ha sido un acontecimiento muy importante, destinado ciertamente, a tener una gran influencia en la vida de la Iglesia y, de rechazo, también en la del mundo.

Hemos hecho una gran experiencia en lo que se refiere a los dos temas que el Sínodo, eco de la Iglesia entera, ha estudiado y traducido en conclusiones muy importantes.

En primer lugar, las que tratan del sacerdocio. ¡Qué designio divino tan extraordinario se realiza en esta institución, a través de la cual Cristo efectúa su misión de salvación! ¡Qué figura tan grande e inconfundible, antigua y nueva de Cristo, ministro de la humanidad, para ser su Maestro, Pastor, Santificador, reaparece en cada humilde sacerdote fiel, entregado al amor, a la plenitud total y, para nosotros los latinos, exclusiva del amor; del amor a Dios, a Cristo, al Espíritu; y al mismo tiempo, o mejor, en virtud de ese amor vertical y, por ello libre y disponible, tenemos al sacerdote entregado al amor horizontal —como se dice ahora— del prójimo, de cualquier prójimo, de aquel que tiene mayor necesidad de ser amado, porque es pequeño, porque es pobre, porque sufre, porque tiene hambre y sed de justicia. Si, de aquella justicia que reclama hoy para todos el progreso de la humanidad: éste ha sido el segundo tema del Sínodo. También en este aspecto, qué ideas y deberes tan grandes se divisan hoy para la Iglesia.

Pablo VI

PD 112/1976

39
LETNIK

„Duhovno življenje“, slovenska verska revija, ki izhaja v Buenos Airesu, je v božjem imenu — IHS — vstopila v 39. leto svojega življenja.

Predno Vam predstavimo novi letnik, vse bralce po Argentini, Latinski in Severni Ameriki, Evropi in drugod lepo pozdravljamo in jim želimo blagoslovljeno leto 1972. Naj bo to leto: leto miru, sreče, napredka in obnove, kot jo je nakazal zadnji vesoljni cerkveni zbor in med nami v odlični meri že 1. katoliški shod, katerega 80-letnico bomo v avgustu praznovali.

Novi letnik „Duhovnega življenja“ upajmo, da Vam bo všeč, Vodilna misel bo še vedno tista, ki jo je nakazal rajni škof dr. Gr. Rožman pred 23 leti: „Duhovno življenje“ Vam hoče pomagati, da pri vsem delu v poklicu, pri skrbeh za življenje na tem svetu, ne pozabite in ne zanemarite duhovnega življenja in skrbi za svoje duše, ki so umrljive. Največja in najpotrebnejša modrost je, tako skrbeti in delati za to življenje, da obenem tudi večno življenje dosežemo“. Konkretno pa Vam bo revija nudila napotke za človeka vredno življenje. V temi zmot in zablod Vam bo kazala pravo pot. Obveščala Vas bo o vseh važnejših dogodkih življenja. Posebni poglavji bosta posvečeni življenju v družini in naši mladini. Ne bo manjkalo seveda povesti, zgodb in romana.

Težko nam je, da moramo zaradi silne druginje znatno dvigniti naročnino. Prepričani pa smo, da boste tudi to razumeli in tako omogočili, da bo „Duhovno življenje“ še dolgo dobo živelo in prinašalo luč v slovenske domove po velikem svetu.

A. S.

Tretja sinoda v Rimu

Od 30. septembra do 6. novembra je bila v Rimu II. redna škofovska sinoda.

Sinodi so v imenu sv. očeta predsedovali trije kardinali: Duval iz Alžira, Muñoz Vega iz Ekvatorja in Wright, prefekt rimske kongregacije za duhovnike, po roku iz ZDA.

Sinoda se je udeležilo 212 škofov: 14 predstavnikov Vzhodnih Cerkva, 140 zastopnikov škofovskih konferenc (33 iz Afrike, 44 iz Amerike, 20 iz Azije, 5 iz Avstralije in Oceanije in 38 iz Evrope), 10 vrhovnih zastopnikov redov, 19 članov rimskih uradov in 27 članov, ki jih je imenoval sam sv. oče.

Glavni tajnik je bil poljski škof Ladislav Rubin.

Kot opazovalci in svetovalci so bili navzoči še nekateri teologi,

23 duhovnikov in 8 laikov (4 moški in 4 ženske).

Slovensko Cerkev je zastopal škof Jenko, Hrvate nadškof Kuharić, Belgijce kardinal Suenens, Holandce kardinal Alfrink, Ukrajince metropolit Slipyj, Argentine nadškofa Tortolo in Primatesta ter škof Derisi.

Na sinodo niso prišli zastopniki petih držav: Albanije, Kitajske, Severne Koreje, Severnega Vietnama in Gvineje.

Program sinode

30. septembra je bila začetna sv. maša na čast Sv. Duhu. S sv. očetom je poleg glavnega tajnika in treh delegatov sinode somaševal tudi madžarski primas Mindszenty, eden izmed tistih, ki so bili zaradi vere oropani svobode.

Med mašo je Pavel VI. nagovoril zbrane očete. Osnovna misel je bila: „Ne glede na razne pritiske naj sinoda išče odgovor na resnične potrebe Cerkve in sedanjega časa.“

Popoldne istega dne je bilo predavanje o današnjem stanju Cerkve, vse naslednje dni pa so razpravljali o dveh temah letošnje sinode: o službenem duhovništvu in o pravičnosti na svetu.

Sedanje stanje v Cerkvi — tako je dejal *Enrico Bartoletti*, škof iz mesta *Lucca v Italiji*, označujejo štiri razveseljiva in dve negativni dejstvi. Med prvi štejemo: litur-

gično obnovo, osveščenost laikov, napredek teološkega raziskavanja, prenovo cerkvenega ustroja, med drugi pa zaostreno versko krizo in oporekanje znotraj Cerkve.

1. tema:

Službeno duhovništvo

Razprava o službenem duhovništvu, ki je trajala do 19. oktobra, se je začela s poročilom *nemškega kardinala Höffnerja*. Kardinal se je zavzel za globalno gledanje na duhovništvo. Ne smemo pozabiti, da je Kristus sam postavil duhovnike in je z različnimi duhovniškimi službami obdabil Cerkev. Duhovnik mora označevati evangelij, voditi božje ljudstvo, deliti zakramente in obhajati evharistijo in s tem zidati Kristusovo skrivnostno telo. Duhovnik se mora svoji službi ves predati. O celibatu je dejal, da je za duhovništvo zelo primeren, čeprav ni bistveno z njim povezan.

O praktičnih vprašanjih službenega duhovništva pa je govoril *španski kardinal Enrique y Tarancón*.

Razprave o obeh poročilih so potekale na plenarnih zasedanjih in v 12 jezikovnih skupinah. Angleškimi skupinam so predsedovali kardinali Conway (Irec), Dearden in Barberry (ZDA); francoskim: Garrone in Marty (Francoza) ter Suenens (Belgijec); nemški kardinal Döpfner; italijanski Pama; latinski pa Felici.

2. tema:

O pravičnosti na svetu

14. oktobra je *filipinski nadškof Alberto y Valderrama* poročal sinodi o pravičnosti na svetu. V govoru je obsodil kolonializem vseh vrst in se zavzel za pravičnost in solidarnost do manj razvitih držav. Ne zadostuje miloščina. Cerkev naj konkretno dela za pravičnost in svobodo. Vzgoja k pravičnosti, tako je končal nadškof, mora človeku pomagati h kritični presoji družbenih razmer in ga napraviti občutljivega za krivičnosti. Ni dovolj govoriti o krivicah, treba je iskati njihove korenine v družbenih sistemih in strukturah. Vzgoja k pravičnosti se mora začeti v otroških letih.

Vroč debate sinodalnih očetov

Po obeh sinodalnih temah, tako o službenem duhovništvu kot o

pravičnosti na svetu, so se razvile vroče debate. K besedi so se oglašili skoraj vsi sinodalni očetje. Slovenski škof dr. Jenko je govoril dvakrat: 9. in 20. oktobra.

Kardinal Höffner je med drugim pribil: „Celibat in duhovništvo nista nujno povezana, vendar je število neoženjenih duhovnikov prav danes zelo primerno. V današnji razkristjanjeni družbi pomeni pogumno znamenje popolne predaje Kristusu in Cerkvi.“

Kardinal Slipyj je kritiziral vatikansko vzhodno politiko. Pristavil je, da zdaj v času pogajanj z Vzhodom, v Rimu ne gledajo radi prič teh groznih dejstev.

Škof Slovenskega Primorja pa je 20. oktobra na sinodi med drugim dejal:

„Primerno bi bilo, da bi sinoda obsodila rodomor in zatiranje narodnostnih manjšin ter narodov. V sklepih je treba poudariti dolžnost, da se mednarodni spori poravnajo z iskrenimi in svobodnimi pogovori. Ko so narodnostne manjšine večkrat žrtev raznovrstnih zatiranj tako s strani političnih strank kakor nacionalističnih vlad, se mora Cerkev s svoje strani prizadevati in odločiti vse potrebno za boljšo obrambo vseh pravic narodnih manjšin. Tudi izseljencem je treba zagotoviti primerno dušnopastirsko oskrbo, če le mogoče z zadostnim številom lastnih duhovnikov.“

2. novembra popoldne so na sinodi glasovali o predlogu listine glede duhovniške službe. Glasovanje je pokazalo enodušnost zbranih škofov, da se dosedanja praksa glede celibata v latinski Cerkvi ne spremeni. Priporočilo, da bi papež v nobenem primeru ne dovolil posvetiti v duhovnike poročenih mož, pa ni dobilo dvetretjinske večine glasov. Vseh glasovanj o službenem duhovništvu je bilo devetnajst.

Listino glede pravičnosti na svetu, o kateri so govorili od 19. do 31. oktobra, so sprejeli z veliko večino.

V soboto, 6. novembra, je bilo zadnje zasedanje sinodalnih očetov. Ob slovesu je Pavel VI. med drugim dejal: V sinodalni dvorani so prihajale do izraza različne misli, toda vse je spremljala ista vera in ljubezen do Cerkve.

Za sklep so navzoči zapeli „Magnificat“, opravili molitve za vse potrebe, zmolili očenaš, si dali poljub miru in sprave te prejeli papežev blagoslov. Sv. oče pa se je še od vsakega sinodalnega očeta osebno poslovil in mu dal spominsko medaljo.

Tako je bil končan „mali koncil“, ki bo obrnil novo stran v življenju vedno preizkušane, a nikdar premagane Kristusove Cerkve.

A. S.

DR. JOŽE KRIVEC

Poti in srečanja

10. Šola ob izviru

Svetovali so mi, naj se podam enkrat v tisto ozko dolinico tam pod Mastilom, kjer izvira droben potoček. Slišal bom cingljanje curkov čez skale...

V na pol sončnem popoldnevu sem rinil po ozki, komaj za spoznanje izhojeni kravji poti med bodičastim grmičevjem tja notri proti dnu dolinice. Veje so se razraščale čez pot, da sem se jih otepal s palico, pa kljub temu se nisem izognil krvavim praskam. Kaže, da nihče ne hodi tod, le sveži kravjeki so pričali o obiskih goveje rase v tej samoti.

Tišina. Tudi šum z asfaltne ceste do sem ni prodrl. Sluh, vajen ropota vele mestnega življenja, se sprostil: čutil sem tenki zvenk, ki je kakor v vetru svilena nit čisto narahlo zvenel. Zazebe te pri

srcu v tej samoti. Nekje za dober lučaj nad menoj je rezko zategnil gozdni ptič, utihnil in se nato oglasil že na nasprotnem pobočju. Klical je in ni dobil odgovora: le drugi stanovalci te doline so v drobnem ščebetu drobili svoje razgovore.

Že sem se srečal s potočkom. V globini, skoraj navpični strugi je skakljal s skale na skalo, se zibal gizdavo z desne na levo, udarjal spet ob trdo steno, padal v šumečem slapu v majhno kotanjico ter odbrzel navzdol. Nič se ni ustavljal, mudilo se mu je naprej.

Naslonil sem se na skalo, obraščeno z zelenimi travami in prisluhnil pesmi potočka. V treh, štirih zaporednih padcih je pel simfonije, od kristalnega soprančka, preko žametnega alta pa v zamolklo basovsko globino, ko se je penil v tolmunčku pod koreninami stare vrbe. Že dolgo let mi ni bilo dano biti pri takem naravnem koncertu. Kje so tista leta, ko sem lazil po haloških gozdovih, poznal vsak potoček, od izvira pa vso njegovo pot med lapornato zemljo, dokler ni izginil v objem večjega potoka že kje na ravnem pod gozdovi. V majniku sem lazil ob njegovih bregovih in trgal gozdne šmarnice, ki so tako opojno dišale ter jih nosil v šolo in poklanjal učiteljicam. V poletnih nočitnicah pa smo se v gručah podili tam okrog in nabirali kimajoče soldatke, ki so kukali iz žametnega maha.

Zasanjal sem sloneč na skali v tisto lepo življenje, ko se ni v mojem srcu porodila še niti drobna želja po potovanju v svet. Tedaj je bila vsa moja sreča ob potokih in v goricah, v katere smo postavljali na jesen klopotce...

Čisto uspaval me je ta pomirjevalni koncert: šele ptič, ki je zapel tik nad mojo glavo, me je vzdramil.

— — — — —
Pognal sem se naprej, navzgor, odkoder je prihajal potoček. Pod grmovjem sem se sklanjal, kajti pot se je bila izgubila in le struga je kazala pravo smer.

Nenadoma me je predramilo drobno otroško čebljanje, kratki klici, vesel smeh. Na vsak korak je bilo glasneje.

Ko sem bil že blizu, sem razložil posamezne slovenske besede. To so vendar naši ljudje, sem se razveselil. Kje bi jih bil tu pričakoval!

Našel sem jih prav v kotu, kjer se zraščata dve pobočji skupaj in je nekaj korakov naokrog bilo vse mokro, skoraj zamočvirjeno.

„Gotovo vas bom motil,“ sem dejal in hotel opravičiti svoj prihod.

„Nikakor ne! Kar k nam! Prišli smo pogledat izvir potočka,“ se je nasmehnila mama. Štiri žive deklice so se zravnale in se zapičile v mene.

„Ali vi veste, kako izvira potoček?“ me je pobarala najstarejša šolarka.

Res sem se znašel v zadregi. Kako, ali me navihano skuša ali sprašuje zares, sem pomislil, preden sem ji mislil odgovoriti.

„Saj res! Vi jim razložite, kako in kje izvira, da bodo vedeli, kaj je sploh potoček!“ me je povabila mama.

„Povejte jim, kaj je sploh izvir in pa da potoček ne pade kar velik iz neba,“ je pripomnil očka, ki je pridno zbiral izprane bele kamenčke.

„Ali vas res zanima?“ sem jih pogledal. „Dobro! Pa pogledjmo!“

„Ja, ja. Pogledjmo!“ so se vse hkrati oglasile.

Ozrl sem se okrog, kje bi bilo najprimerneje, da bi jim pokazal, kje in kako se potoček rodi.

„Sem pridite, deklice!“ sem jih povabil za seboj. „Poglejte tisto skalo: že zgoraj jo vidite vso mokro, ker čez njo čisto natanko polzijo vodne kaplje. Ker je voda čista, prozorna, ji pravimo, da je kristalna. Zato se tudi ne vidi, kako počasi drsi navzdol. Spodaj pa vidite, kako od skale v drobnem curku teče. Vse kapljice so se zbrale skupaj in iz njih je nastal curek, ki pada in ki ga slišite, kako na tenko cinglja. Tisti glasek, ko pada v kotanjico z vodo, je cingljanje. Zveneč je, kakor bi drobčkani zvončki čisto tiho zvonili. Slišite?“

Deklice so nastavile ušesa še bliže in prikimale. Žive oči so jim žarele v svetlem ognju.

„Kako je to lepo! To tenko zumljanje...“ je dejala srednja.

„Tam z one strani prihaja drug tak curek: komaj po kapljicah pada. Tam sem polzi spet po zemlji tretji, četrti... peti... deseti. Spodaj pa se že vse to združi v tolmunčku. Glejte, kako teče iz tolmunčka, se preliva že v debelejšem curku čez skale in pada naprej. Slišite, tam je to že bolj glasno. To je že žuborenje, ki se potem veča, čim več vode se zbere in čim globlje in hitreje pada.“

Deklice so pozorno sledile mojim besedam.

„To je pravi izvir. To je rojstvo potočka. Ta se potem veča bolj in bolj; zraste že prav v večje in ponekod v prav velike in globoke tolmune. Na poti se mu pridruži še tak potok ali celo več takih. Taki že ob hudih nalivih kopljejo globoke struge in valijo z bučanjem manjše kamenje v dolino, pa tudi marsikako drevo ali grm izruvajo s koreninami. Če se več takih večjih potokov združi kje spodaj v dolini, je to že manjša rečica, kakor ste jo videli pod železnico, kamor se hodite kopat. Več rečic skupaj pa zraste v reko in te v veletok, ki se prav počasi vije že čisto po ravnem. Ta se izteka potem v morje, ki je nepregledna površina same vode.“

„Iz takega malega izvira nastane rečica, v kateri se kopamo?“ me pobara Anica, ki je menda najmlajša.

„Prav zares iz takega! Ampak v njej je neštivilno takih malih potokov, ki se vzdolž vsega njene-

ga toka zlivajo vanjo“, sem pojasnil. „Važno pa je tudi, da boste vedeli, kako voda cinglja, kako žubori, kakor bi se med seboj pogovarjala in kako potem šumi, ko je je veliko in kako šele buči, če bi jo videli veliko padati v slapovih čez jez. Tega v mestu ne boste ne videli in ne slišali, zato zdaj prisluhnite, da boste tudi prijateljicam mogle povedati kaj lepega in poučnega s počitnic.“

„Zato smo jih pa pripeljali nalašč med to trnje, da bi se tudi kaj naučile. Saj otrok si tako hitro zapomni, kar je videl in slišal.“ je dodal očka.

„Zahvalite se gospodu, da vam je tako leno razložil!“ jih je onozorila mama.

„Kaj bi to!“ sem zamahnil z roko. „Mladino je treba učiti, tudi nas so učili. Pa nam ni bilo nikdar preveč...“

Zahvalo sem jim bral z oči. Bile so srečne in zadovoljne deklince...

Potem smo še enkrat vrveli oči na temno zeleno travo, med katero se je rodil čisti kristalni potoček.

Anica se je nerodno vrtela po razmočeni zemlji in čofnila prav na vse štiri v blato. Vsa je zaradela v zadregi.

„Nič hudega! Na to bo ostal najlenši spomin!“ sem dejal, preden bi jo mogla mama okregati.

Nato smo krenili čisto po drugi poti proti dolini.

Šola ob izviru je bila končala.

Bo še

Prelat dr. Ukmar - umrl

Drugega novembra je umrl v Trstu prelat dr. Jakob Ukmar, starosta slovenskih duhovnikov v zamestvu.

Njegov pogreb je bilo pravo zmagoslavje. Za krsto sta stopala tržaški nadškof Santin in ljubljanski pomožni škof Lenič, nad devetdeset duhovnikov in nepregledna množica ljudi. Ob odprtem grobu so v zadnji spomin govorili: dr. Klinec — v imenu Goričanov, dr. Smolik — dekan ljubljanske bogoslovne fakultete, in dr. Štoka — predstavnik tržaških Slovencev. Pogrebne obrede pa sta opravila nadškof Santin in njegov vikar dr. Škerlj.

Dr. Štoka je ob polaganju krste v grob dejal: „Msgr. dr. Jakob Ukmar je prestopil prag večnosti. Postal nam je že pravi simbol, v verskem in narodnem življenju, in molili smo, da bo večno živ med nami. Imeli smo ga za svojega vodja, za nekakega Mojzesa, ki nam je kljub visoki starosti znal povedati to, česar je bilo željno naše srce; imeli smo ga za svojega vladiko, in v zelenju in cvetju in za nameček resnic; je to tudi bil...“

Msgr. Klinec je dejal: „S smrtjo msgr. Ukmarja se je zrušil močan nosilni steber slovenske Cerkve na Primorskem. Dolgih 70 let je tej Cerkvi utrjeval temelje, podzidaval ogrožene zidove, krepil njen ustroj in bogatil njeno notranjo vsebino.“

Dr. Marijan Smolik, novi dekan ljubljanske bogoslovne fakultete, pa je med drugim ob grobu dejal: „Vrsta častnih doktorjev bogoslovnih znanosti na naši slovenski fakulteti v Ljubljani ni dolga: rajni gospod prelat je bil drugi po vrsti, takoj za škofom Vovkom. Ljubljanska fakulteta ga je počastila ob svoji 50-letnici za njegovo obsežno kulturno znanstveno delo, zato ker je bil neustrašen v boju za pravice malega slovenskega naroda in ko je bil do kraja zvest poslanstvu katoliške Cerkve.“

14. julija 1971 je pripisal k testamentu: „Sprejemem smrt iz ljubezni do Njega, ki je zame umrl na križu. Pa tudi iz ljubezni do svete Cerkve, da bi laže in uspešno premagala sedanje težave.“

Rajni prelat se je rodil na Opčinah 13. julija 1878. študiral je v Trstu, Gorici in na Dunaju. Duhovnik je bil polnil 70 let. Deloval je na vseh področjih: kot kaplan v Rojanu, kot župni upravitelj v Ricmanjih, kot duhovni pomočnik pri Starem Sv. Antonu. Bil je več let vodja dijaškega zavoda, profesor verouka, ravnatelj semenišča in dvajset let sodnik pri cerkvenem sodišču v Benetkah. Urejal je več verskih listov in napisal celo vrsto manjših in večjih knjig.

Škedenjski župnik msgr. Latin je ob pogrebu prebral slovo, ki ga je

rajni prelat napisal svojim dragim rojakom. Glasi se:

„Skozi petdeset let sem vam oznanjal božjo besedo v škedenjski župni cerkvi. Danes vam jo oznamam za slovo po svojih duhovnih sobratih.

Hvaležen sem vam, da ste tolikokrat z molitvami spremljali moje tukajšnje delovanje. Hvala vam za vaše zaupanje, ki ste mi ga skazali v spovednici. Hvala vam tudi za vse dobre, ki sem jih užival od vaših radodarnih rok. Bog naj vam vse obilno poplača.

Ostanite zvesti sveti Cerkvi, zvesti tudi v sedanjem nemirnem svetu, zvesti do zadnjega diha. Bog blagoslovi vaše delo in vaše trpljenje. Živite v miru in ljubezni, da se ob smrtni uri preselite k večni Ljubezni. Molite za dušni blagor gospoda Jakoba, ki vas je zelo ljubil.“

V testamentu, ki ga je napisal 10. julija 1970, pa je dejal:

1. Želim umreti kot zvest sin katoliške Cerkve, vedno pokoren njeni hierarhiji. Verujem vse, kar Cerkev uči kot versko resnico, zavračam vse, kar ona obsoja. Svojo dušo izročam po Mariji božjemu usmiljenju ter se priporočam v molitev vsem prijateljem in znancem, posebno še duhovnim sobratom. Vsem, ki so mi kdaj nasprotovali, vnovič odpuščam iz srca in jim želim vse dobro. Prosim odpuščanje vse, ki sem jim bil kakor koli v spotiko.

2. Želim, da bi moje truplo poko-

pali na škedenjskem pokopališču zato, da bi se me škedenjski župljani, ki so mi bili vedno zelo dragi, laže spominjali v svojih molitvah. Če bi kdo hotel postaviti na moj grob spominsko ploščo, naj se drži priloženega vzorca, sicer zadostuje tudi lesen križ.

3.

Ta testament sem lastnoročno spisal in podpisal.

Ena zadnjih slik rajnega prelata dr. Jakoba Ukmarja

Trdni v veri

Splošno je danes prepričanje v Cerkvi, da ona sama kot človeška družba v celoti prestaja težko in nevarno krizo vere. Iz te krize vere izvirajo vse druge težave in zmede, kar ponovno ugotavlja sam sveti oče in z njim ugledni cerkveni predstojniki in teologi. Skrivnost, usodni vzrok te krize je prav gotovo sam hudobni duh, oče laži in zmote, ki mu je dano po skrivnostnih sklepih božjih, da presejava Kristusove učence in apostole kakor pšenico. Duhovniki beremo vsak večer v sklepnih molitvi svojega brevija opomin svetega Petra, prvega papeža, ki je sam šel skozi težko preskušnjo vere, na jo je no moči Jezusove molitve premagal. Apostolov opomin se takole glasi: „Bratje, trezni bodite in činite, zakaj vaš nasprotnik hudič hodi okrog kakor rivoč lev in išče, koga bi pogubil. Ustavite se mu trdni v veri!“ (I, 5, 8-9)

Sedanje zmede in težave same silijo, da se danes o veri mnogo govori in niše. Papež sam vsak teden v cerkvi sv. Petra v Rimu razlaga številni množici iz vseh krajev sveta verske resnice in probleme. Pišejo pa se o veri tudi negotove, dvoumne in zmotne stvari, ne samo v Novem holandskem katekizmu, o čemur smo razmišljali v lanskem letniku naše revije, ampak tudi od strani

posameznih nepremišljenih in predrznih teologov, ki osporavajo zdaj to zdaj drugo versko resnico in napadajo samo konstitucijo Cerkve, kakor da bi ta ne odgovarjala Kristusovi zamisli.

Mnogo verskih dvomov in težav izvira često iz nepoučenosti. Ljudje si niso na jasnem, kaj je bistvo vere, kakšne so naše dolžnosti, ki iz vere izvirajo, kako naj si razlagamo nekatere probleme vere in življenja v sedanjih, tako hitro se spreminjajočih svetovnih razmerah. O vseh teh vprašanjih in problemih najdemo v konstitucijah in dekretih 2. vaticanskega koncila jasne in pomirljive odgovore.

Razmišljanje o veri in verskih problemih na podlagi solidnega koncilskega nauka naj bo predmet nekaterih sestavkov v letošnjih številkah naše duhovne revije.

KAJ JE VERA?

Po starem katekizmu nauku smo bili vajeni na to vprašanje takole odgovoriti: Krščansko verovati se pravi vse za resnico imeti, kar je Bog razodel in nam po sveti Cerkvi zapoveduje verovati. Ta pristanek našega razuma razodeti resnici ni posledica njene razvidnosti, kakor je to v matematiki in drugih eksaktnih

vedah, ampak se izvrši po vplivu božje milosti, ki nagne našo voljo, da božjo resnico sprejmemo in ji damo svojo brezpogojno pritrnitev, to pa zaradi avtoritete neskončno svetega in resničnega Boga, ki ne more ne goljufati ne goljufan biti in ki je tudi Cerkvi v podajanju in razlagi verskih resnic zagotovil dar nezmotljivosti.

Sveti Pavel vero takole definira: „Je pa vera trdno prepričanje o tem, kar kdo upa, prepričanje o stvareh, ki se ne vidi-jo“ (Hebr 11, 1). Sveti Tomaž k tej apostolovi definiciji vere dodaja: „Kar upamo, tega za nas še ni, v veri pa že biva, kakor biva v semenu prihodnje drevo.“

Jasno sledi iz apostolovih besed, da vera ni zgolj čustvo, ne zgolj zaupanje v božjo dobroto, ampak je trdno prepričanje, je gotovost o nadnaravnih dejstvih in skrivnostih, oprta na božjo neskončno resničnost.

Spoznanje Boga in nadnaravnih skrivnosti, ki ga imamo v tem življenju po veri, je seveda nepopolno in skrivnostno; popolno spoznanje nas čaka šele na drugem svetu. Takole govori o tem sveti Pavel: „Zdaj namreč gledamo v zrcalu, nejasno, takrat pa iz obličja v obličje. Zdaj spoznavam deloma, takrat pa bom spoznal, kakor sem bil spoznan“ (1 Kor 13, 12). Naše spoznanje Boga in njegovih skrivnosti v

Zlata maša g. Franca Kmetiča, SDB, v Boštanj ob Savi 11. julija 1971

večnosti bo podobno samemu božjemu spoznanju, s katerim Bog od vekomaj pozna svoje stvari.

KONCILSKI NAUK

Obširno razpravlja o bistvu vere dogmatična konstitucija o božjem razodetju, iz katere so povzete naslednje resnice: „Bog je sklenil, da se v svoji dobroti in modrosti razodene in oznani ljudem skrivnost svoje volje... Že v začetku se je razodel prastaršem. Po njihovem padcu je vzbudil v njih z obljubo odrešenja upanje na zveličanje in je nenehno skrbel za človeški rod, da bi podelil večno življenje vsem, ki vztrajno v dobrih delih iščejo zveličanje... Potem ko je mnogokrat in na mnogotere načine Bog govoril po prerokih, nam je v poslednjih dneh govoril po Sinu. V Kristusu zasije človeštvu dokončno zveličanje. On je obenem srednik in polnost vsega razodetja...“

Bogu, ki se razodeva, smo dolžni poslušnost vere, s katero se človek svobodno ves izroči Bogu, ker izkazuje Bogu, ki se razodeva, popolno pokorščino razuma in volje in svobodno pritrди njegovemu razodetju. Da pa pride do take vere, je potrebna predhodna in pomagajoča božja milost ter notranja pomoč Svetega Duha, ki nagiba srce in ga obrača k Bogu, odpira duhovne oči in daje vsem prijetnost v soglašanju z

resnico in v veri vanjo. Isti Sveti Duh tudi stalno s svojimi darovi spopolnjuje vero, kolikor globlje postaja spoznanje razodetja...“

Sveti zaklad božje bosede, ki ga sestavljata sveto izročilo in sveto pismo, je bil po Kristusu izroččen Cerkvi. Oblast verodostojno razlagati pisano ali izročeno božjo besedo je zaupana samo živemu učiteljstvu Cerkve, ki uveljavlja svojo avtoriteto v imenu Jezusa Kristusa... Sveto izročilo, sveto pismo in cerkveno učiteljstvo je po premodrem božjem sklepu tako med seboj povezano in združeno, da ni enega brez drugega in da vse skupaj, vsako na svoj način, pod vodstvom enega Svetega Duha učinkovito prispeva k zveličanju duš...“

VERA IN ŽIVLJENJE

Krščanska vera je nadnaravna božja krepost in kot taka po besedi sv. Pavla: „dar božji“ (Ef 2, 8). Ta božji dar vere smo prejeli pri svetem krstu skupaj z upanjem in ljubeznijo in z drugimi nadnaravnimi krepostmi in darovi Sv. Duha.

Dolžnost vsakega kristjana je, da zaklad vere v svojem srcu hrani in varuje, da ga množi in se po veri v svojem življenju ravna.

Korenina vere ostane živa tudi v grešnikovem srcu. Njegova vera je sicer mrtva, ali vedno mu

je dana možnost, da se k Bogu spreobrne in spet duhovno oživi. kdor pa od vere odpade ali jo popolnoma zavrže, v njegovem srcu tudi korenina vere zamre. Zato je odpad od vere ali zavestno brezverstvo najusodnejši greh, ki ga more človek zagrešiti. Takim je spreobrnjenje težko, ker se božji milosti trdovratno upirajo in tako grešijo proti Svetemu Duhu, ki je početnik vse milosti.

Danes vera v mnogih stalno slabi in se končno lahko popolnoma izgubi. Lahko je to posledica grešnega življenja in trajnih zlorab, često pa tudi posledica prevzetne upornosti in duhovnega napuha. Ta zadnja nevarnost ogroža danes zlasti razumnike in to ne samo laike, ampak tudi duhovnike in redovnike, teologe in celo škofe. Bog daje svojo milost, tudi milost vere ponižnim, prevzetnim pa se ustavlja.

O takih, ki so po svoji krivdi vero zavrgli, pravi sveti Peter: „Boljše bi bilo zanje, da ne bi bili spoznali poti pravice, kakor da so se po spoznanju spet obrnili od izročene jim svete zapovedi“ (I, 2, 21).

Najbolj gotovo bo vztrajal v veri tisti, ki skuša po njej in iz nje živeti. Krščanska vera je v polnem pomenu besede popolna predanost Bogu, brezpogojna predanost našega razuma, volje in našega srca. Kristjan živi iz vere v Boga, v Kristusa, v Cerkev.

Združen s Kristusom po veri, upanju in ljubezni ga skuša izžarevati v svoji družini, v svojem poklicnem okolju. Zvesto vztraja na mestu, ki mu ga je Bog v življenju določil in skuša prispevati svoje najboljše moči k rasti in zidavi skrivnostnega Kristusovega telesa, ki je Cerkev. (Ef 4, 12). V svoji veri se trudi tudi vedno bolj napredovati; jo pogloblja z molitvijo, s sveto mašo in svetim obhajilom; je njena priča v svetu s svojo poštenostjo, iskrenostjo, prijaznostjo in s svojo bratsko pripravljenostjo za po-

Rojstvo našega Gospoda Jezusa
Kristusa

(Narisal akad. slikar Ivan Bukovec)

moč, kjer in kadar je ta potrebna. Neprestano se trudi, da bi v svojem duhovnem življenju došel do popolnega moža, do mere polne starosti Kristusove, to je do take duhovne zrelosti, da ga ne bo mogla premagati vsaka majhna skušnjava ali streti bridkost, ki mu jo Bog pošlje v preskušnjo in zasluženje, „da ne bomo v življenju kakor nedoletni otroci, omahljivi in po vsakem vetru nauka zanašani, kadar ljudje varajo in zvijačno zavajajo v zmoto, marveč bomo ostali v resnici in bomo v ljubezni v vsem rastle k njemu, ki je glava, Kristus“ (Ef 4, 14-15).

VAŽNOST IN NUJNOST VERE

Glede važnosti vere moramo imeti v spominu, da je vera prva krščanska krepost in tako temelj vseh ostalih. Brez vere ni krščanskega življenja, ni zveličanja.

Prav uči tridentinski koncil, da je vera „začetek, temelj in korenina opravičenja.“ Vera je začetek, ker upostavlja prvi naš stik z Bogom kot stvarnikom nadnaravnega reda; je temelj, ker vse druge kreposti, tudi ljubezen, ki je med vsemi najvišja, predpostavljajo vero in na njej stojijo: brez vere ni upanja, ni ljubezni; in je korenina, ker iz nje, kadar je oživiljena po ljubezni, dobijo svoje življenje in zveličavno vrednost vse druge.

Nujnost vere je izražena v Go-

spodovi besedi apostolom: „Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu. Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen“ (Mr 16, 15-16).

V že omenjeni definiciji vere sveti Pavel dodaja: „Brez vere pa ni mogoče biti Bogu všeč. Zakaj, kdor hoče priti k Bogu, mora verovati, da je in da je tistim, ki ga iščejo, plačnik“ (Hebr 11, 6). Trdno in zanesljivo smemo zaupati, da Bog k tej osnovni veri pomaga vsem ljudem dobre volje, tudi tistim, ki so zunaj Cerkve, saj „hoče, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli k spoznanju resnice“ (1 Tim 2, 4).

Naj nam bo torej v vseh okoliščinah življenja živo v spominu to, kar sveti Pavel kot v testamentu naroča svojemu učencu Timoteju: „Bojuj dobri boj vere, sezi po večnem življenju, za katero si bil poklican! Čuvaj, kar ti je izročeno, in ogiblji se posvetnih praznih govoric in nasprotnih trditvev vede, po krivici tako imenovane, katere so se nekateri držali in so glede vere zabredli“ (1 Tim 6).

Alojzij Košmerli

770 župnij v Sloveniji

1. junija 1971 je bilo v Sloveniji: v ljubljanski nadškofiji, v mariborski škofiji in koprski škofiji 770 župnij

800 milijonov ljudi ne zna brati

Število oseb, ki ne znajo ne brati in ne pisati, se vedno množi kljub temu, da se različne vlade in organizacije prizadevajo, da bi to odpravile.

To vprašanje ni lahko rešiti. Ne da se namreč ugotoviti, ali se osebe, ki ne znajo ne brati ne pisati, množe že v začetku vzgoje, ali pa je treba posvetiti večjo pozornost izvenšolskemu pouku mladostnikov in odraslih. Prevladuje mišljenje, da je treba vso vzgojo usmeriti na šolska leta.

Več ko 800 milijonov ljudi ne zna brati in ne pisati. To število vedno narašča. V njem je skoraj tretjina človeštva. Najbolj siromašni narodi se zanimajo predvsem za ohranitev življenja. Največja želja teh ljudi je živeti. Prebivalci revnih dežel tretjega sveta zelo žele, da bi njihovi otroci prejemale redni pouk in primerno izobrazbo. Toda obdelovanje polja in boj za življenje jim to preprečujeta.

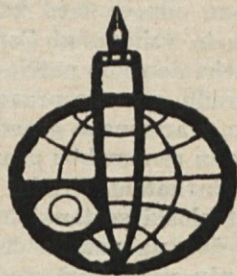
Ti ljudje hrepene po znanju in izobrazbi. Ker pa večkrat nimajo ne sposobnosti in ne časa, da bi ju pridobili, si prizadevajo za ohranitev zdravja, za telesno hrano in za spoznanje časa, v katerem žive. Znanje branja in pisanja ima privlačnost v družbah, v katerih ga še ni. Člani teh družb se zavedajo, da jim more izobrazba zagotoviti večjo neodvisnost, po-

polnejše uživanje človeških pravic in večje dohodke.

Več ko 800 milijonov ljudi ne zna ne brati in ne pisati na svetu. Ti živijo predvsem v neizmernih poljedelskih pokrajinah Azije, Afrike in Latinske Amerike. V Evropi in Severni Ameriki torej ni neznanja branja in pisanja. Omenjeno je le na kmečke, poljedelske dežele omenjenih celin. Vzrok neznanja branja in pisanja je torej revščina in pomanjkanje osnovnih šol.

Danes vedno bolj raste pomoč najbolj revnim deželam. Treba je, da pri tej pomoči sodelujejo vsi ljudje, ki dobro stoje, da ne bo propadla prej, preden bo dosegla uspeh. S to željo je papež poslal svojo poslanico glavnemu ravnatelju UNESCO, René Maheu-u. Cerkev poziva vse svoje vernike k sodelovanju, da bi človeštvo doseglo svoj popoln razvoj.

G. M.

Delo za edinost v letu 1970

POROČILO KARDINALA WILLEBRANDSA O DELU ZA EDINOST KRISTJANOV LETA 1970

Kardinal Willebrands, predsednik Tajništva za edinost kristjanov, je pod naslovom „Ekumenizem 1970“ objavil poročilo o delu za edinost med kristjani leta 1970. Iz tega poročila moremo spoznati, da so prizadevanja različnih krščanskih Cerkva za medsebojno zблиžanje uspešna.

O predlogu, da bi tudi katoliška Cerkev postala članica Ekumenskega sveta Cerkva, kardinal Willebrands izjavlja: Od katoliške strani niso nobena vrata zaprta, Katoliška Cerkev nadaljuje svoja preučevanja na teoretičnem, še bolj pa na praktičnem polju. Na drugi strani pa goji na vedno bolj učinkovit način skupno bogoslovno preučevanje in praktično sodelovanje vedno, kadar je to mogoče.

V prvem delu svojega poročila kardinal Willebrands kratko opiše skupne odnose med katoliško Cerkvijo in vzhodnimi Cerkvami, zlasti z ekumenskim patriarhatom v Carigradu, z rusko pravoslavno Cerkvijo, z armensko pravoslavno Cerkvijo in romunskim pravoslavnim patriarhatom. Uradni obiski, skupni teološki sestanki in skupna udeležba na važnih dogodkih v življenju vseh Cerkva dokazu-

jejo, pravi kardinal Willebrands, vedno večjo povezanost med Cerkvami in vedno močnejšo edinost med kristjani.

V drugem delu svojega poročila govori kardinal o odnosih katoliške Cerkve do anglikanske verske skupnosti, do svetovnega metodističnega sveta, do svetovne luteranske zveze, do reformirane zaveze in do svetopisemskih družb. „Naši odnosi z reformiranimi Cerkvami so bili zelo različni od tistih odnosov, ki smo jih imeli z vzhodnimi Cerkvami, ker je tudi mnogo večja razlika v nauku,“ dostavlja kardinal Willebrands.

V zadnjem delu listine je kratek pregled dela za edinost. Predsednik Tajništva za edinost kristjanov pa poda še nekaj svojih misli o verskem nauku.

„Živa nestrpnost kristjanov,“ pravi kardinal, „izvira iz mišljenja, da bodo edinost uresničili načrti in organizacije. Vendar ne smemo pozabiti, da je edinost kristjanov eno izmed znamenj Cerkve. Zato je združeno s skrivnostjo Cerkve. Četudi more človek to vidno znamenje Cerkve spoznati, ga pa ne more priznati, če nima vere. Cerkev ni edina po cerkvenem pravu, ne po bogoslovni znanosti, tudi ne po svoji uredbi, ampak po Duhu edinosti, ki je Duh Kristusov.“ G. M.

Za uvod

V temni slutnji sem odpiral pravkar dospelo pismo z grenkimi čustvi in notranjim odporom.

Res mi je prineslo vest, ki mi je bila nje slutnja stiskala srce. Mrtvo in brez usmiljenja so strmele vame črke na belo bleščečem listu:

Ljubljana,

Dragi Ivan!

Mama so umrli včeraj ob pol osmih zvečer. Več v prihodnjem pismu. Pristrčne pozdrave od vseh!

Tvoja sestra
Ivanka

Saj sem vedel, da so jim dnevi življenja že šteti. Hudo so boleli in močno so trpeli zadnje mesece.

Tudi se dvajset let že nisva videla in brezmejni sivi ocean je bil med nama.

Vendar se je ob tej vesti v

meni nekaj podrla, za zmerom. V tem hipu sem prestopil prag v novo dobo svojega življenja, sem se kot postaral. Nimam več matere in sem ostal sam. Svet je postal zame drugačen in je zastrmel vame s svojo praznino, ki se mi je v njem odprla.

Zazveneale so mi v sreču njene besede, ki jih je bila za ta moj trenutek spregovorila pred več kot tridesetimi leti. Ko sem ji kot študent na nočitnicah v mladostni prešernosti z besedo le preveč dražil in nagajal in ji je bilo dovolj, se je nežno očitajoče branila: „Ivan, boš videl, še hudo ti bo zaradi tega, ko mene več ne bo.“

Hudo je, res je hudo izgubiti mater. A za vse drugo, čutim, da je že zdavnaj med nama velika sprava in da se mi iz dežele blaženega miru materinsko smehljaja in čuva nad menoj s svojim bla-goslovom.

Imam navado, da osebno pošto, ko izgubi svoj pomen in da se mi ne koniči, sproti uničujem. Med redkimi pismi, ki jih hranim, so predvem pisma matere iz zadnjih let njenega življenja.

Kot dobri prijatelji so mi orumeneli listi, ki se k njim vračam v tihih trenutkih, kadar sem sam, utrujen od sveta in naveličan vsega.

Kako prijazno mi govore te drage črke, zveržene zaradi materinih slabih oči in njenih od dela utrujenih in pisanja ne vajenih

rok. A veljajo meni in so pisane samo meni. Kolikor pomnim, ne vem, ali je mati sploh še komu kdaj pisala kot meni. Večkrat se te besede skupaj drže, drugič pa je spet ista beseda sredi pretrgana. Večkrat so težko čitljive in mi je včasih njih pomen bolj ugani- lo srce, kot pa so mi ga odkrile oči. Nekaj besed je v teh listih doslej še ostalo neprebranih, pa jih bom v tihih trenutkih notranjega razsvetljenja tudi te odkril in bodo zame kot novo razodetje.

Pa naj bi bile še bolj čudne, tako drage so mi te črke, ki so jih gledale njene oči in so jih zame oblikovali njeni prsti in je vanje vpletenih toliko lepih misli, zbranih v njenih samotnih trenutkih in morda nespečnih nočeh, je vanje nalite toliko svetle materinske ljubezni.

Ob teh pismih mi v spominu tako živo stopa pred oči pokojna mati. Dogodki in doživetja, ki so bili že davno pozabljeni ali so se mi zdeli nepomembni, so spet zaživeli pred menoj v vsej luči in so se mi razkrili v pravem razmerju do vsega življenja, materinega in mojega, in v vsej pomembnosti.

V teh mi mati stopa pred oči predvsem kot mati duhovnika.

Še na misel mi ni nikdar prišlo, da bi kdaj komu zaupal ta doživetja, ki zadevajo samo mene in mater; to bi se mi zdelo kot oskrnjenje njenega spomina in mojih najlepših čustev. Kaj šele, da bi jih zapisal. Če bi kdo prišel pred-

me s to mislijo, bi ga ogorčeno zavrnil.

Pa mi je sedaj ob njenih pismih zablestelo novo spoznanje, da je pred menoj ne le moja mati, ampak slovenska duhovniška mati, da je v tem življenju nekaj, kar presega njo in mene in našo družino. Saj je bilo in je še med nami toliko drugih mater, ki so ob svojih sinovih-duhovnikih prav tako ljubile in prav toliko ali — če je mogače — še več prestale. In se me je ob tem doživetju polastila živa želja, predstaviti v kratkih potezah to duhovniško mater, v spomin na vse slovenske duhovniške matere, zlasti junaške matere duhovnikov v teh težkih časih.

Pa naj bo zato zapisano in naj ostane zapisano in njim posvečeno.

SPOMINI

Bilo je v letih kmalu po prvi svetovni vojski, nekako v času, ko sem kot otrok začel hoditi v šolo.

V naši družini so takrat živeli še atovi starši: stari oče, prejšnji gospodar na gruntu, in stara mati, ki ju nekajkrat omenjam v teh spominih.

Ob dogodku, ki se ga spominjam, ne vem za gotovo, ali sem že hodil v šolo; morda še ne in je bilo pred šestim letom moje starosti; ali pa je morda bilo prve mesece moje šole, kmalu po izpolnjenem šestem letu. Zakaj morda je vplivala na ta dogodek pohvala iz šole, da imam „dobro glavo“ in se pridno učim.

Ata in mama sta se v veliki družinski sobi pogovarjala o dogodkih iz vojske, kjer je on na različnih krajih preživel nekaj let. Tej sobi smo rekli „prednja hiša“, ker je bila na nasprotni strani podolgovate pritlične hiše druga večja hiša, ki smo ji rekli „zadnja hiša“ in so v njej živeli stari starši; vmes je bila veža in kuhinja.

Ob tem razgovoru sem bil zraven samo jaz. Čisto jasno še vidim, da sem stal ob koncu klopi, ki je bila ob družinski mizi, in poslušal; tudi onadva sta stala ob mizi. Bilo je pozno popoldne in je skozi okna, ki so gledala proti jugu, lila otožna svetloba ob že zahajajočem soncu.

Pa se je mama nepričakovano obrnila k meni in vprašala: „Ivan, ko boš večji, ali bi hotel iti v šole in postati „gospod“?“

Da „gospod“ pomeni isto kot duhovnik, sem dobro vedel. Zakaj le gospodu župniku smo rekli „gospod“ in tudi stric, atov brat, ki je bil duhovnik, je bil „naš gospod“.

Tudi sem nekoliko že čutil resnost in usodnost vprašanja. Zakaj z otroki odrasli niso bili vajeni tako resno govoriti in jim zastavljati taka vprašanja.

Ne spomnim se, kaj sta bila prej še govorila ata in mama. Bilo mi je samo pred očmi, kako v vojski pobijajo ljudi. Saj to sem že od prej vedel, ko sem videl, kako so ljudje o vojski govorili z gro-

zo v očeh, ko sem jo čutil nekje blizu, ker so nekateri rekli, da so celo slišali kanone z italijanske fronte, in so prihajala poročila o mrtvih, kot je bilo tudi pri sosedovih prav ob naši hiši, in je po družinah bil jok.

Vojske sem se bal. Zato sem od mame ob njenem vprašanju najprej hotel vedeti, ali „gospodom“ ni treba v vojsko. Ko je rekla, da ne — danes vem, da ta odgovor ni bil popolnoma točen in da tudi ona te stvari najbrž ni dobro razumela — sem bil seveda takoj pripravljen nekoč postati „gospod“.

V naši družini sta v zadnjih rodovih bila dva duhovnika. Stric starega očeta je bil frančiškan in so o njem pravili, da je učil v šolah; sedaj vem, da je bil profesor na frančiškanski gimnaziji. Pa nje-
ga že dolgo več ni bilo, ker je bil mlad umrl. Drugi duhovnik je bil stric, očetov brat. Tega sem poznal s fotografije v obleki vojaškega kurata z vojske; potem je prišel tudi domov na obisk po končani vojski, sedaj pa je bil na fari, daleč od našega kraja.

V mamini družini bi tudi morali imeti duhovnika. Njen brat je bil namreč frančiščanski bogoslovec, pa je v vojski padel nekje v Galiciji ali Karpatih — ti kraji so se takrat doma omenjali. Ko sem bil pozneje že večji študent, sem slišal, da so doma imeli njegov dnevnik iz vojske, ki je bil na več mestih okrvavljen in je tudi po tem spominjal na njene grozote.

V družini, ki je iz nje izhajala stara mati, je tudi bilo več duhovnikov. Od teh je moral biti zelo izobražen njen stric, ker se njegovo ime včasih omenja v slovenski cerkveni in kulturni zgodovini. Dva njena brata sta bila župnika, eden od nečakov pa je bil frančiškan, ki pa ni dočakal visoke starosti in je umrl celo malo pred njo; bil sem takrat mlad študent.

Verjetno je tedaj tudi stara mati gojila željo, da bi pri nas kateri od njenih vnukov postal kdaj duhovnik. Pri tem, se zdi, so ji bili posebno pri sreju frančiškani. Zakaj medlo se spominjam s tem v zvezi kot stvari, ki je bila dolgo zakopana v pozabo, dogodka ob njej iz prvih mojih let, ko še nisem dobil prvih hlač in sem nosil še kiklico. Ko sem bil priden in sem se mirno igral z vrvico in je ona bila dobre volje, mi je kot v igri vzela vrvico in mi z njo prepasala kiklico preko trebuščka in rekla, da sem sedaj „patrček“. Kaj to pomeni, tedaj nisem še razumel. Da pa mora biti to nekaj vredno, sem vedel iz nagajanja starejše sestre, ki me je norčevaje dražila. „Patrček, patrček!“ Razumel sem, da jo jezi ta prednost, ki mi jo daje stara mati, pa sem se potem še sam z vrvico prepasoval njej na kljub in se ji sam predstavljal kot „patrček“. Pa tega nisem mogel razumeti, zakaj mi je stara mati pri tem mojo zanko pri vrvici popravljala v voz, češ da morajo

konci vrvice, da bom res pravi „patrček“, ob strani doli viseti.

To vse nekoliko razloži, kako je moglo priti že v prvih mojih letih do tako resnega vprašanja, ki mi ga je zastavila mati.

Ko sem se ob tem vprašanju odločal, so mi poleg grozot vojske stopale pred oči še druge vabljive slike, ki so me mikale na to svetlo pot.

Bratranec, iz družine mamine sestre, ki so imeli hišo prav tako v naši vasi in nam bili skoro sosede, je tudi že bil v mestu, v latinskih šolah, in so o njem tudi rekli, da bo „gospod“. O počitnicah je prihajal domov, mlad fant, in po vsej vasi so o njem govorili: kake težke reči se v šolah učijo, pa kako učene knjige je s seboj prinesel. . . Zdel se mi je kot „študent Milan“, ki se je starejša sestra iz šolske knjige o njem učila, kako je prihajal domov na počitnice v vas in „široko je stopal z rokami v žepu“, ko so ga vsi občudovali. Zgodbo sem takrat znal gladko na pamet, ko sem poslušal brati sestro, preden sem znal sam brati. To je bila takrat moja vabljiva predstava študenta, seveda samo študenta na počitnicah, ko jo je mogel imeti junak mojih let, ki še ne more poznati druge, manj privlačne podobe študenta v šoli.

I. I.

Bo še.

Bogosluzni KOLEDAR

1. januar: Praznik božje matere Marije — slovesni praznik

Marijo Cerkev že od najstarejših časov slavi kot božjo Mater. Njen spomin obhajajo na vzhodu in zahodu. Na vzhodu dne 26. decembra, dan po božiču, na zahodu pa po novem na božično osmino.

2. januar: Druga nedelja po božiču.

Prvo berilo: Božja modrost prebiva v izvoljenem ljudstvu (Sir 24, 1-2. 8-12). **Drugo berilo:** Naprej nas je odločil za posinovljenje po Jezusu (Ef 1, 3-6. 15-18). **Evangelij:** Beseda se je učlovečila in se naselila med nami (Jan 1, 1-18).

Sv. Bazilij Veliki in Gregor Nacianski, škofa in cerkvena učitelja: obvezni god.

6. januar: Gospodovo razglašenje — slovesni praznik.

Praznik Gospodovega razglašenja, imenovan tudi „sveti trije kralji“, so najprej praznovali na vzhodu. Rim ga je začel obhajati v 4. stoletju.

7. januar: Sv. Rajmund Penjafordski, duhovnik — neobvezni god.

Umrli je 6. januarja 1275. K svetnikom je bil proglašen leta 1601. Njegov god je bil doslej 23. januarja.

9. januar: Praznik Jezusovega krsta.

Prvo berilo: Glej, moj služabnik, nad katerim imam veselje (Iz 42, 1-4. 6-7). **Drugo berilo:** Gospod je Jezusa mazilil s Svetim Duhom (Apd 10, 34-38). **Evangelij:** Jezus ob krstu vidi Svetega Duha (Mt 3, 13-17). **Konec božične dobe. Začetek dobe, ki nosi naslov „čas med letom“.**

11. januar: Sv. Pavlin Oglejski, škof: V Sloveniji obvezni god.

Velik misijonar. Iz Ogleja so namreč prihajali misijonarji tudi v Slovenijo.

13. januar: Sv. Hilarij, škof in cerkveni učenik — neobvezni god.

Sin poganskih staršev na Francoskem. Vse svoje moči je po-

svetil spreobrnjenju ljudi. Po štiriletnem pregnanstvu je leta 367 zaspal v Gospodu.

16. januar: Druga navadna nedelja.

Prvo berilo: Odrešenik je luč narodom (Iz 49, 35-6). **Drugo berilo:** Milost od Očeta in Sina (1 Kor 1, 1-3). **Evangelij:** Jagnje božje odjemlje greh sveta (Jan 1, 29-34).

17. januar: Sv. Anton, opat: obvezni god.

Na vzhodu so njegov god praznovali že v 5. stoletju. Rimska cerkev ga obhaja od 12. stoletja.

20. januar: Sv. Fabijan in sv. Boštjan, mučenca: neobvezni god.

Skozi petnajst let je sv. Fabijan natančno spolnjeval svoje težke dolžnosti kot skrben in zvest namestnik Kristusov na zemlji, na kar je za cesarja Decija prejel kot plačilo krono mučeništva. Sv. Boštjan pa se je v vojaški službi povzpел do visoke časti, a najvišjo čast je dosegel kot kristjan.

21. januar: Sv. Neža, devica in mučenka — obvezni god.

13-letna je po izročilu umrla mučeniške smrti leta 304. Nad grobom svetnice, ob Nomentanski cesti v Rimu, je sezidana krasna bazilika.

22. januar: Sv. Vincencij, diakon in mučenec — neobvezni god.

Španec. Umrl kot mučenec leta 304. Njegov spomin je bil že v 5. stoletju po vsej Cerkvi.

23. januar: Tretja navadna nedelja.

Prvo berilo: Iz Galileje sveti luč odrešenja (Iz 8, 23 b; 9, 1-3). **Drugo berilo:** Med kristjani naj ne bo sporov (1 Kor 1, 10-13. 17). **Evangelij:** Jezus izpolnjuje Izaijevo prerokbo (Mt 4, 12-23).

24. januarja: Sv. Frančišek Saleški, škof in cerkveni učenik — obvezni god.

Frančišek se je rodil leta 1567 v gradu Sales na Savojskem. S svojo dobroto je večkrat razorožil in spreobrnil svoje sovražnike. Umrl je 24. januarja 1523.

25. januar: Spreobrnitev apostola Pavla — praznik.

Pavlovo spreobrnjenje, ki ga opisuje evangelist sv. Luka v Apostolskih delih, so praznovali v Franciji že v 8. stoletju.

26. januar: Sv. Timotej in Tit, škofa — obvezni god.
Učenca sv. apostola Pavla. Njun smrtni dan „rojstni dan za nebesa“ ni znan. God sv. Timoteja smo doslej praznovali 24. januarja, sv. Tita pa 6. februarja.
27. januar: Sv. Angela Merici, devica — neobvezni god.
Ustanoviteljica uršulinskega reda se je rodila 21. marca leta 1474. Umrla je v Briksnu, v Italiji, 27. januarja 1540. Njen god smo najprej praznovali 31. maja, pozneje pa 1. junija.
28. januar: Sv. Tomaž Akvinski, duhovnik in cerkveni učenik — obvezni god.
Angelski učitelj, nebeški zavetnik katoliških šol, je umrl leta 1274, star še ne prav petdeset let.
30. januar: Četrta navadna nedelja.
Prvo berilo: Izvoljeno ljudstvo je ponižno in skromno (Sof 2, 3; 12-13). **Drugo berilo:** Bog je izvolil slabotne (1 Kor 1, 26-31). **Evangelij:** Jezus oznanja, kaj prinaša blagoslov (Mt 5, 1-12).
31. januar: Sv. Janez Bosko, duhovnik.
Vzgojitelj mladine. Umrl je v Turinu v Italiji, 31. januarja 1888. K svetnikom ga je proglasil Pij XI. leta 1934. Njegov god je bil vpisan v rimski koledar leta 1936.

Pojasnila glede vrste bogoslužnih praznikov.

Cerkev pozna, kot je zgoraj razvidno, trojno praznovanje: **slovesni praznik** (latinsko: solemnitas), **praznik** (latinsko: festum) in **god** (latinsko: memoria — spomin).

Slovesni prazniki (tudi vse nedelje) se začno že prejšnje popoldne. Navadne praznike obhajamo v času enega dneva, ki ima 24 ur.

Godove pa delimo v **obvezne** in **neobvezne**. Skozi vse leto imamo 63 obveznih godov. Neobveznih pa 95.

Neobvezni se imenujejo zato, ker pri maši uporabljamo predpisani mašni obrazec ali pa po lastni izbiri.

Važna opomba:

Polg zgoraj naštetih slovesnih in navadnih praznikov, obveznih in neobveznih godov, ki veljajo za vso Cerkev, pa morejo priti v bogoslužni koledar tudi taki godovi, ki jih izbirajo krajevne Cerkve, škofije in redovniške družbe. Namen vsega praznovanja pa je slava božja in zveličanje ljudi.

G. Stanko Skvarča

o božjepotni cerkvi v Lujanu

G. Stanko Skvarča je bil rojen na Vrhniki dne 29. novembra 1906, v mašnika pa je bil posvečen 29. junija 1930. Kot kaplan je služboval v Tržiču in Kočevju. Med okupacijo je bil v internaciji v Italiji. Pred komunisti se je ob koncu vojne umaknil v tujino in prebil begunska leta v italijanskih taboriščih. V taborišču Riccione in Trani je bil tudi za dušnega pastirja beguncev. Po prihodu v Argentino je deloval najprej v Jáuregui, nato v Chivilcoyu, sedaj je pa že veliko let zavodski duhovnik pri maristih v Lujanu. Poleg rednega dela v zavodu vsa leta veliko spoveduje redno vsak dan tudi v božjepotnem Marijinem svetišču. Uredništvo DŽ ga je naprosilo, da bi na kratko opisal svoje vtise iz Lujana.

Ni moj neposreden delokrog v luhanskem romarskem svetišču, a kljub temu skušam kot prostovoljec posvetiti čim več prostega časa potrebam božjepotnikov ter drugih obiskovalcev bazilike. Iz stika in iz doživetij z njimi bom zapisal, kar utegne biti mikavno za bralce, ki poznajo, in še bolj za tiste, ki ne poznajo te božje poti.

„Vsa pota vodijo v Rim,“ pravijo v Evropi. V Argentini pa vsa pota vodijo v Luján (se izgovori: Luhán): od vseh strani, po vseh cestah in železnicah se zgrinjajo semkaj številni potniki, brez prestantka, sleherni delavnik in še bolj v dnevih delopusta. Saj tukaj sto-

luje Marija, upodobljena v majhnem starodavnem kipcu — hrepenenje vseh vernih in privlačnost vseh radovednih.

Luhanska božja pot ima neko neprijetno, rekel bi mučno stališče, kot ga bržčas nima zlepa kaka druga romarska cerkev na svetu. Marija se sicer še danes imenuje „prva ustanoviteljica trga Luján“, a že nekaj desetletij ni več cilj vseh prihajajočih. Luján je postal po prvi svetovni vojski tudi izletniški kraj. Privlačujejo turiste muzeji, reka, ob njej številna zabavišča, imenovana „recreos“, igrišča, sejmarji s svojo pestro robo. Vse to jemlje nekdanji zgolj reli-

glozni pomen argentinskemu „svetemu mestu“.

Pustimo to pohujševanje in opazujemo pestro gibanje množic na svetem kraju Marijinem! A še prej dve zgodovinski pripombi:

1. Marijina sohica iz leta 1630 ima tole zgodovinsko (legendarno?) ozadje: tega leta so vozili mimo sedanjega trga Luján dva enaka kipca, namenjena nekemu posestniku na severni strani Argentine. Tu so prenočevali. Naslednje jutro so hoteli potovati dalje, voli pa niso hoteli potegniti voza. Odložili so zaboj z enim od obeh kipov in glej: hitro je potegnila volovska vprega! Kmalu so začeli prihajati bogaboječi koloni gledat in častit Marijino čudo. Leta 1671, torej prav pred tristo leti, so jo prenesli v sedanji Luján, ki je s tem datumom začel nastajati. Leta 1765 so zgradili prvo večjo cerkev.

2. Sedanja veličastna novogot-ska bazilika je nastala med leti 1890 in 1935. Zamisel zanjo je dala zaobljuba francoskega lazarista Jurija Salvaireja. Leta je bil na misijonih med Indijanci v Pampi. Prav med njegovim misijonarjenjem je izbruhnila epidemija koz med Indijanci, ki so krivili očeta Jurija, češ da je je on kriv. Obsodili so ga na grmado. Že so osnjeni zublji hoteli sežgati nedolžnega blagovestnika. V tej najvišji stiski se je obsojenec zaobljubil luhanski Mariji, da ji bo zgradil novo in mogočno svetišče, ako ga reši smrti. Tedaj je prihitel po-

glavarjev sin, ki ga je svoje dni o. Salvaire rešil obsodbe pred argentinskimi vojaškimi oblastmi. Z ogrinjalom („ponchom“) je pogasil ogenj. Rešeni duhovnik se je vrnil v Luján in po vsej deželi začel z zbiranjem obolov za novi, zaobljubljeni hram Marijin. Taka so Marijina čudežna pota...

Baziliko še danes oskrbujejo oo. lazaristi, ki bodo 2. februarja 1972 obhajali stoletnico, odkar so prišli v Luján in prevzeli oskrbovanje tega svetišča.

Čudodelna podoba ima svoj se-dež za velikim oltarjem v milostni kapeli, ki ji po špansko pravijo „camarín“, dobesedno: kamrica Marijina, zatočišče vseh preskušanih ter potrebnih. Z zaupanjem zro njih oči v visoko Gospo, se z njo pogovarjajo in razodevajo svoja srca. — Med mašo pri glavnem oltarju cerkovník zavrti kip na drugo stran, proti glavnemu vhodu.

Argentina v Latinski Ameriki
meri 2,776.656 km²

Mislim, da je Marija zapustila ta svoj prestol le dvakrat: leta 1955 med preganjanjem po požigu cerkva v Buenos Airesu. Skrila sta jo na svoji kmetiji dva zanesljiva zakonca v bližnji okolici. Na mesto pristnega kipa so postavili na skrivaj brezhibno imitacijo. — Drugič so jo odnesli v Buenos Aires ob velikem misijonu nekaj let za tem. Domačini so se na vso moč upirali, pobirali podpise, zakaj njihovo trgovsko in gostinsko življenje je bistveno odvisno od Marijine navzočnosti. Zaradi tega so ji ob vrnitvi priredili kraljevski sprejem pred mestno hišo in jo odondod z vzklikanjem spremili do njenega milostnega sedeža. Spet je zacvetel tujski promet in znova so začeli prihajati romarji od vseh strani. Zopet je bila med njimi njih skrbna krušna Mati...

Torej kakšne so značilnosti argentinskih romarjev in romanj?

1. Posamezniki in manjše družinske skupine prihajajo v svetišče nepretrgoma. Ob vsaki dnevni uri, ob najslabšem vremenu in med neznosno opoldansko vročino, v poletju najdeš ljudi, ki molijo v kamarinu ali v ladji. Tega menda nima nobeno romarsko svetišče. Buenos Aires je namreč blizu (65 kilometrov) in 200 metrov od cerkve je centralna, moderna avtobusna postaja („Terminal“). Tako imajo potniki priložnost, da med potovanjem in čakanjem na zveze skočijo vsak čas v baziliko, da opravijo kratek obisk. Isto prak-

ticirajo trgovski potniki in poslovni ljudje, ki izkoristijo opoldanski odmor, da prihite pred Njen oltar, ji prinesejo v dar svečo ali šopek nageljnov in ji priporočé svoje zadeve.

2. Množice polnijo cerkev ob sobotah, nedeljah in drugih prostih dneh. Skupine šolarjev prihajajo med tednom zlasti v oktobru in novembru na pomladanski izlet. Njih vedenje je spoštljivo. Ni pa zmeraj spoštljivo vedenje odraslih! Pomikajo se namreč v neprestanem mimohodu proti svojemu edinemu cilju: v milostno kapelo. Pogosto se ta sprevod ustavi, ker hoče v kamarinu vsakdo malo postati in pomoliti. Bridko je gledati pri tej procesiji sledeče: pri velikem oltarju se obhaja božja liturgija vsako uro. Ko se počasi pomikajo mimo daritvenega oltarja, se domala nihče ne ozre na oltar. Niti iz gole človeške radovednosti. Nekoč pred leti so posvečevali škofa, — vse veličastno obredje ni vzbudilo radovednosti v mimo se pomikajočih! Niti malo jih ne zanima, o čem tako zavzeto pridiguje cerkveni govornik. Pogledajo v nasprotno stran, kjer je več kipov in slik: v tisto smer klecne s kolenom in se pokriža. Kjer je maša, tjakaj se ne obrne. Od kod ta brezbriznost za mašno daritev!?

Izraelci v puštinji so spraševali: „Manhu?“ — kaj je to? Ta mana, iz nebes poslana? Novi Izrael pa je tako brezbrizen do dvojne mane: božje besede in božje Evharistije! Ne vpraša niti eden, kaj

se godi na oltarju, pač pa me ustavljajo venomer in sprašujejo: „Kje je devica sv. Rita? Kje je podoba sv. Kajetana? Kje si je moč ogledati zaobljubljene „promese“? Kje je tisti prstan, ki sem ga lani prinesla Mariji v zahvalo?“ In s še drugimi nesmiselnimi vprašanji prihajajo. Resnično me vzradosti, kadar se kdo približa in želi vedeti, kdaj bo prihodnja maša.

Čut za svetost svetega prostora pada v dobi desakralizacije iz leta v leto. Med povzdigovanjem verniki po klopeh in okoli stoječi pokleknejo, vsa glasna molitev in petje sta utihnili, masa pa rine mirno napreč.

Mučno je gledati, kako se po božjem hramu, tudi med obhajanjem sv. liturgije, podé mladoletniki in vsiljujejo v nakup podobice svetnikov in svetnic. Ako jih katera izmed cerkvenih sotrudnic ali kak cerkveni nameščeneec odpodi, se smejejo ter se skoro vrnejo, ker vedo, da jim policija po zakonu ne more do živega (zapreti jih smé kvečjemu pol ure). —

Tudi proti modnim izgrednicam se nihče ne dvigne in se javno ne ponujšuje. V cerkvi je menda vsi dovoljeno. Natančni pa so tukajšnji domačini, da prideš na hišno prireditev (ples, poroka) tudi v hudi vročini predpisno oblečen! — Do polpreteklega časa so imeli predstojniki naše bazilike nastavljenе plačane čuvarje krščanske dostojnosti. To je bilo takrat, ko so še branili ženskam vstop brez dolgih rokavov in moškim v srajci

brez suknjiča... Nihče od tistih „ostiarjev“ ni vzdržal dolgo. Preveč krepkih je moral čuti iz zaljivih ženskih ust!

Tako torej skoro ni sredstva za preprečenje razdejanja na svetem kraju.

ZAKAJ PRIHAJAJO V BAZILIKO?

Ob vsem tem gibanju in premikanju ljudskih množic po svetišču bi radi vedeli, iz katerega namena ti ljudje prestopajo prag te cerkve?

Pred nekaj meseci je izvedel eden od čuvarjev bazilike, o. Quintano Franco, strokovno anketo med 220 romarji (48% moških, 52% žensk, vsi odrasli). Odgovorili so naslednje:

Nedelja. Zakaj ste prišli v Luján?

do bom poznal ta kraj:	1%
da bom pri nedeljski maši:	4%
da obiščem Devico Marijo:	64%
iz drugih namenov	29%

Delavnik. Zakaj ste prišli v baziliko?

prosit za neko milost:	33%
spolnit obljubo:	24%
zahvalit se za prejete dobrote	18%
da prejmem enega od zakramentov:	5%

Ta statistika marsikaj nove Nainrei vzbuja pozornost dejstvo, da le 5% oziroma 4% od vprašanih pravi, da so prišli iz zakramentalnih nagibov. V naslednjem bom najprej nanizal nekaj opazovanj o prejemanju zakramentov v baziliki. Bo še

Pater Leppich razlaga sv. pismo

JANUAR

Iz sv. evangelija po Mateju

1. januar: 1. pogl., od 1. do 17. vrste. „Galerija Jezusovih prednikov!“
V novi zavezi in zgodovini Cerkve bi odkrili še odličnejše predstavnike naše vere. Vsi ti nas vsak dan znova silijo k posnemanju.
2. januar: 1, 18-25. Jezus! S prisego smo vezani na to ime. V Jezusovem in božjem imenu začnimo vsak dan, kot so imeli navado naši pradedje.
3. januar: 2,1-2. Kateri zvezdi bodo sledili azijski narodi? Betlehemiški ali rdeči brezboštva? Moli za njihovo spreobrnjenje h krščanstvu!
4. januar: 2, 3-6. Tedaj so bili modri, danes so moderni znanstveniki. Samo eno je potrebno: da najdejo pot k pravemu Bogu. Moli za spreobrnjenje enega od modernih nevernih znanstvenikov.
5. januar: 2, 7-10. Pri sv. maši se cerkveno občestvo predstavi „Kralju“. Se mu pridem predstaviti tudi med tednom, npr. za prvi petek?
6. januar: 2, 11-12. Današnji poganski svet potrebuje predvsem ljudi, ki bi častili pravega Boga. Poklekneš vsak dan, vsaj v duhu, pred svojim Bogom in ga moliš?
7. januar: 2, 13-15. Ne samo sv. Družina, na tisoče družin mora danes bežati pred komunističnim in drugim nasiljem. Molimo, da bi vsi ti begunci našli gostoljubna srca in vso pomoč svobodnega sveta.
8. januar: 2, 16-18. Število nedolžnih pomorjenih v materinem telesu je neprimerno večje kot število betlehemiških otročičev. To je ena od odlik modernega apostolata: moliti, da bi družine imele veliko ljubezen do novih otrok.
9. januar: 2, 19-23. Tudi od tebe bo Bog kdaj zahteval kaj proti tvojim načrtom. Bi tudi ti rekel: Ne moja, ampak tvoja volja se zgodi!?
10. januar: 3,1-4. Krščanstvo se ohranja pa širi le za ceno velikih žrtev in z junaško odločnostjo. Molimo, da bi bilo veliko takšnih značajev, kot je bil Janez Krstnik!
11. januar: 3, 5-12. Senzacije so vedno preslepljavale množice. Ali tudi jaz podpiram senzacionalistični tisk, za dobrega pa zgubljam smisel?

12. januar: 3, 13-17. Jezus je začel javno delovati v moči Svetega Duha. Tudi ti boš mogel delati vedno to, kar je vseč Očetu, le če boš prosil pomoči in moči od zgoraj.
13. januar: 4, 1-11. Koliko jih danes pada na kolena pred hudičem, ker jim ta obljublja užitke, občudovanje, čast, raj na zemlji? Molimo zanje k njihovim angelom varuhom!
14. januar: 4, 12-17. Oboje je potrebno: modrost, da znam potrpeti, in sveta norost, da se upam vreči v delo. Molimo, da bi t_o dvoje imeli naši cerkveni in civilni voditelji!
15. januar: 4, 18-22. Bog potrebuje človekovega sodelovanja. Ali si mu že pridobil kakega pomočnika?, ali pa si celo koga odbil po lastni krivdi?
16. januar: 4, 23-25. Tudi duhovniki te potrebujejo! Potrebujejo tvoje molitve in sodelovanja. Kako bi mogel in hotel biti v pomoč v svojem okolju?
17. januar: 5, 1-12. „Največja revolucija vseh časov bo tedaj, ko bodo vsi ljudje začeli živeti po teh besedah.“ (Clemenceau)
18. januar: 5, 13-16. Odgovorni smo za vse tiste, ki so okoli nas, pa živijo v temi. „Kdor ne pomaga svojemu bratu, je kakor brezbožnik.“
19. januar: 5, 17-20. Komunistični mogotci se ne morejo ponašati s svojo močjo, dokler imajo v svojih lastnih državah Berana, Mindžentija, Višinskija in toliko drugih vseh starosti in slojev. Vse te moramo podpirati z našo molitvijo!
20. januar: 5, 21-24. Krščanska ljubezen se kaže najprej v tihi, iskreni prijaznosti do domačih, šele potem v hrupni nasmejanosti prijateljem in znancem ob priložnostnih srečanjih.
21. januar: 5, 25-26. Prava beseda o pravem času in na pravem mestu prepreči marsikako nesoglasje, v mednarodnem življenju more zadržati celo vojske.
22. januar: 5, 27-31. Zgolj civilna poroka, brez istočasne cerkvene, trga iz Cerkve letno na tisoče duš. Molimo za krščansko poroko, kjer je bila odpravljena ali ni upoštevana.
23. januar: 5, 32. Zakaj je v poganski Indiji manj razvez kot na krščanskem Zahodu? Zato, ker je indijska žena med vsemi na svetu najbolj nesebična in potrpežljiva. Kako je pri nas, med kristjani?

24. januar: 5, 33-37. Noben konkordat ne more zadržati vlade pred zlorabo oblasti, če državniki sami ne živijo pravega krščanskega življenja.
25. januar: 5, 38-42. Pravičnost sama je premalo! Potrebna je tudi ljubezen — ki daje, ne da bi pričakovala povračila!
26. januar: 5, 43-48. Vseh kristjanov nas je 800 milijonov. Vsem je bila dana ljubezen do bližnjega in do sovražnikov. In kljub temu je na svetu toliko lakote, sovraštva, vojsk. Ker se bojimo ljubezni brez mej, in jo zagrajamo vedno v nove jezove!
27. januar: 6, 1-4. Mnogi darujejo dolarje, pesose in premoženje zato, da bi ljudje videli njihovo podporo Cerkvi. In vendar bo Oče nagradil le skrite, čeprav skromne darove.
28. januar: 6, 5-6. Kaj pomaga samo na zunaj spolnjevati verske dolžnosti? Ljubimo skrito in družinsko vsakdanjo molitev!
29. januar: 6, 7-15. Ni zadosti, da očenaš samo molimo, moramo ga živeti.
30. januar: 6, 16-18. Kako dober je Bog, ko nas ne sodi po naši zunanosti, ne samo po naših porazih, ampak predvsem po namenih srca!
31. januar: 6, 19-23. Smrt nam lahko že jutri predloži končni račun. Kaj boš tedaj pokazal Gospodu in Kralju, ki je sedaj naš Oče, ob smrti pa pravični Sodnik.

Op.: Beri vsak odstavek na odgovarjajoči datum, to je, vsak dan. Zraven imej sv. pismo in poišči poglavje pa vrsto, ki sta za vsak dan nakazani. Tako se bomo združili s sv. pismom in vsak dan znova našli tolažbo pa moč za naše življenje! Bo še

KARDINAL ŠTEFAN VIŠINSKI

je ob razglasitvi p. Kolbeja za blaženega poslal poljskem unarodu posebno pismo. „Razglasitev poljskega mučenca iz Oswieczima za blaženega je morda najotipljivejše znamenje tisočletne prisotnosti Poljske v vesoljni katoliški Cerkvi in krščanski kulturi,“ pravi kardinal v tej poslanici. „Junaški zgled tega moža, ki se je v duhu predanosti Bogu žrtvoval za očeta osmih otrok in prostovoljno šel namesto njega v bunker

smrti, kaže, v katero smer naj vodi pokoncilska obnova. Pater Kolbe kaže, kako poljska duhovščina pojmuje svoje dolžnosti do Cerkve in božjega ljudstva, ki mu je zaupano... Na tej poljski zemlji se je razdivjalo v tako obilni meri sovraštvo zaradi različne narodne pripadnosti in na tej zemlji je triumfirala tudi ljubezen do bližnjega... Naj luč, ki jo je pater Kolbe prižgal, razsvetljuje vse obzorje poljskega ljudstva v današnjih časih, naj ga vodi v njegovi usodi v domovini in na tujem,“ končuje kard. Višinski.

SPRASUJETE - ODGOVARJAMO

Pošteno življenje — in vera

Veliko ljudi je, ki nimajo nobene vere, pa vendar pošteno žive, medtem ko je pa mnogo kristjanov, ki slabo živijo. Tako se zdi, da je za pošteno življenje precej vseeno, če je kdo veren ali pa ne?

Delno vam dam prav. So ljudje, ki živijo pošteno življenje, ne da bi bili hkrati tudi verni kristjani ali pa sploh verni ljudje. Vendar ne smemo pozabiti, da pogosto takšni ljudje živijo pod vplivom vere, s katero je prežeto njih okolje in ki se javlja v običajih, v vzgoji, v zgledu ljudi itd. In seveda vse to vpliva na brezverca, čeprav se tega same ne zaveda in mu narekuje neko poštenost, ki pa ni brez zveze z vero, ampak se prav od nje hrani. To več takšnih ljudi (misli, želje, nameni) lja predvsem za zunanjo poštenost. Toda o notranji, intimni poštenosti je seveda težko soditi. Priznanje mnogih takšnih ljudi pa nam daje pravico do neke splošne sodbe, da namreč pogosto takšni ljudje ne živijo povsem pošteno. Njih poštenost je večkrat le zunanja in tudi le bolj navidezna. Velikih zunanjih pregreh se zato varujejo, ker jih družba v svojem lastnem interesu le še kaz-

nuje, po drugi strani pa čast in dobro ime od njih zahteva, da živijo na zunaj „pošteno“.

Da pa mnogi kristjani ne živijo, kot bi morali živeti, pa samo to dokazuje, da pač vera kaže pravo pot, da pa človeku ne vzame svobodne volje, ga ne sili. Človek kljub pravemu spoznanju dela lahko ravno nasprotno. Tedaj seveda tega ni kriva vera, ampak človek, ki ne živi po svoji veri — ki je bolj nek „nedeljski“ kristjan ali pa še to ne.

Mrtvih dobro ime

Ali imajo tudi mrtvi še pravico do dobrega imena?

Da, tudi mrtvi imajo še pravico do dobrega imena, čeprav njim orehno zguba dobrega imena ne more škodovati. Mrtve, ki so v Gospodu zaspali, je treba imeti v časti. Že sama možnost, da so sedaj v božjem objemu, nas mora varovati pred tem, da bi o njih brez resne potrebe govorili slabo. Sploh pa mora biti naša sodba o umrlih zelo zadržana. Najprej zato, ker nihče ne pozna tujega življenja v resnični luči, drugič pa je te ljudi že Bog sodil. Potem pa je razkritje napak umrlih lahko tudi svoicem neprijetno, dokler so ti še živi. Zato morajo biti tudi zgodovinarji in pisatelji sploh zelo previdni pri pisanju o umrlih (še bolj seveda pri živih). O čemer na splošno smejo pisati, pa je njihovo javno delovanje, ker je itak pri mnogih ljudeh že poznano, ali pa bo kmalu poznano.

V DRUŽINI

Božja ljubezen je plavala nad vodami, zemljo, soncem, luno in zvezdami. Razveseljevala je samo sebe. Pa ni mogla več izhajati — po človeško govorim. Ni mogla ostati sama zase, gnalo jo je v razdanje. Ljubezen, ki živi in je Bog, je tisti trenutek odlila od svoje polnosti in oživela prvo ljubezen na zemlji, ki je zadobila svoje večno bivališče v družini človeka.

Od takrat se bistvo ni v ničemer spremenilo. Družine ni brez ljubezni in moč, rast, pomen ter živost družine je spolnjena samo v toliko, v kolikor je družinska ljubezen polna božje. Naj se kosajo filozofije, ki jih navdihuje večni prevratnik hudič, da bi spremenila bistvo božje zamisli. Osnovna celica človeškega rodu je neizpodbitno včlanjena v ljubezni in Ljubezen.

Slovenska družina živi v istem svetu kot milijoni družin človeškega rodu. Ako bo ljubezen velika, bo zunanji svet našel v njej malo prostora; ako pa bo ljubezen neznatna, jo bo svet zasedel in razdejal.

Razmišljajmo, koliko je Ljubezni v ljubezni svoje družine.

M. M.

PREVELIKA SKRB STARŠEV

Zazvonil je telefon.

„Prosim, ali je moja hčerka pri vas? Zmenili sva se, da bo prišla domov ob 9. uri, pa je še vedno ni.“

Hočete, da vam povem zgodbo tega dekleta? Naj vam pove kar sama.

“NEMOGOČA IN SKRBNNA” MATI

„Je mogoče, da mi pri osemnajstih letih, preden grem od doma, še vedno naročajo, kako naj pazim, ko grem čez cesto, ker me lahko povozi avto? Najbrž ne verjamete, a pri nas je tako. Oče se smehlja, ka-

dar protestiram, toda ničesar ne naredi, da bi odpravil to otročarijo moje matere.

‘Pazi, ko greš čez cesto, na pojdi k vodi, ker lahko utoneš,’ ‘pazi, s kom greš’, ‘to dekle ni zate’, ‘ogrni se, drugače se prehladiš’. Obupno. Toda čutim, da pri tem trpi tudi mati. Če pozvoni zvonec, ko me ni doma, se že prestraši in misli, da se mi je kaj zgodilo. Zelo me ima rada, vem, toda taka ljubezen mi je mučna.“

To je skrajnost, ki se le malokdaj dogaja. Toda tudi pri tem se lahko marsikaj naučimo.

Ta mati je sicer odlična gospa, toda njena napaka je ravno v tem, ko preveč skrbi za svojo hčerko.

Je več vrst napačno pojmovane ljubezni do otroka. Poglejmo še drug primer.

NE ZNAJO MI REČI “NE”

„Star sem 20 let. Do zdaj še ne vem, kaj se pravi, če ti doma ne dovolijo vsega, če ti kdaj rečejo ne. Vedno so ugodili vsem mojim ka-

19. septembra 1971 je na Slomškovi proslavi naših šolskih otrok pel pevski zbor iz Slovenske vasi, ki ga vodi ga. Zdenka Jan

pricam, želim. Preveč me ljubijo. Kljub temu se mi zdi čudno, da dve leti študiram na univerzi. Kot vidiš, mi ne gre slabo. Moral bi biti pravi "serkljanček", pa sem skoraj normalen."

Tudi to je resnično. Podobnih primerov je še veliko.

PREVELIKA LJUBEZEN DO SVOJIH OTROK?

Ali sploh lahko preveč ljubimo svoje otroke? Če pomislimo, da je največji dokaz ljubezni „dati svoje življenje“ za tistega, ki ga ljubimo, potem bi težko rekli, da je v ljubezni možna skrajnost. Pač pa je lahko ljubezen napačno pojmovana, ki pa ni nič drugega kakor le maska egoizma.

Toda, če tem staršem, ki tako ljubijo svoje otroke, rečemo, da to ni prava ljubezen, so zelo ogorčeni, protestirajo.

Tragedija nastane, ko se tak otrok poroči, ko se loči od staršev, pustiti jih morajo drugi osebi, ki jim „ukrade ljubezen sina“. In ravno to je dokaz, da to ni prava ljubezen.

LJUBITI JE SPOŠTOVATI

Egoisti so tisti, ki vse hočejo samo zase, ki ne spoštujejo ljubljene osebe. Ne smemo pozabiti: spoštovanje je največji izraz ljubezni.

Spoštovati pa pomeni, pustiti ji svobodo, ne skušati jo imeti le zase, pomagati ji živeti. Kadar starši resnično ljubijo otroke, želijo, da ti postanejo samostojne osebe, ki si ustvarijo svoje življenje, pa četudi ni to ravno tisto, kar so si starši predstavljali, ko je bil še majhen. Ko so otroci majhni, lahko sanjarimo. Toda kasneje moramo biti stvarni, pustiti moramo odločitve otrokom. To je pravilna ljubezen, ki je trajna.

STARŠI, KI HOČEJO OTROKE LE ZASE

Če naredimo seznam različnih vrst staršev, bi morali tudi šteti starše, ki preveč skrbijo za svoje otroke, da jim uničujejo osebnost. Ti starši ne znajo ljubiti. Ljubezen ne more uničevati, lahko samo gradi, pomaga graditi osebnost tistih, ki jih ljubimo. Prav gotovo so ti starši imeli v življenju veliko razočaranj, kompleksov. Toda za to niso krivi otroci, da bi vse življenje imeli nad sabo tako ljubezen.

Priredila Meta Vombergar

NAŠI PROBLEMI

Naši domovi:

kaj so, kaj morajo biti?

Z velikimi žrtvami so zrasli naši skupni Domovi. Zakaj smo prispevali? Da bi imeli košček domovine v tujini, da bi naši otroci hodili v slovenske tečaje, da bi se v poštenem slovenskem okolju spoznavali in razvedrili.

Žalostna pa je ugotovitev, da vedno bolj pogosto naši otroci zahajajo v tuje klube in ostajajo tam do poznih nočnih ur. V takih ponočevanjih vidim veliko nevarnost, čeprav se otroci tega ne zavedajo in jo zaničkajo.

Starši smo gotovo prvi odgovorni za otroke. Mislim pa, da se po Domovih premalo potrudimo, da bi se doraščajoči otroci pod neprisiljenim nadzorstvom starejših pošteno razvedrili.

Kaj predlagate? Ali naj dovolimo mladini obisk tujih klubov, ki jih tako privlačijo? Ali smo zastareli, če jih ne pustimo?

Rad bi vam napisal nekaj spodbudnih besed, pa jih ne morem, če hočem pisati po vesti.

Sprašujete se, zakaj smo gradili domove? Gotovo iz želje, ohraniti slovenstvo v tujini. Na žalost smo obenem tudi pokazali, kako malo poznamo, kaj je slovenstvo. Dokazali smo, kljub velikodušnim darovom, da v bistvu verujemo bolj v silo materije kakor v moč duha.

Kako hitro smo spravili skupaj milijone za opeko, cement in železo, medtem ko dopuščamo, da naše učiteljice že četrto stoletja garajo za stenj! Postavljamo dvorane, a ne moremo dostojno plačati vzgojiteljev, ki bi se lahko polno posvetili vzgoji naše mladine. Sredi cementa, ki sta ga prigarala slovenska oče in mati, se ohranja ponekod še slovensko prosvetarstvo na račun zastojne tlake starejše generacije, medtem ko marsikje vdira pod našo streho že predmetno pobalinstvo brez kakršnihkoli narodnih, ideoloških ali verskih idealov. Kljub zidu, ki obdaja domove, vdira vanje cesta, ker ni sredstev, da bi poklicni slovenski misleci in strokovnjaki posvečali svoj čas in talente vzgoji nas in naših otrok.

Kdaj bomo spoznali, da Slovenija izven meje svoje zemlje ne more živeti brez vere in kulture, brez močnih osebnosti, brez idealov in šol in

da teh dobrin ni mogoče nadomestiti z nakupom zemlje in stavb! Kdaj bomo dovolj zreli, da bomo cenili človeka bolj od stvari?

Naši politični in verski predstavniki naj bi se izgarali brez gmotne podpore skupnosti, profesorji, učitelji, pesniki, pisatelji, predavatelji, igravci in pevci naj se pretegujejo pod kritičnim očesom nas — skupnosti —, ki ne verjamemo, da je njih delo kaj več kot napolnilo in dopolnilo zidov, ki smo jih postavili.

Ne, dragi moj, dokler bo denar za gradnjo, pa četudi kapel ali katedral, a ga ne bo za vzgojo ljudi, postavljamo poslopja, ki jih bo morda v bodočnosti tu in tam še uporabljala masa nevzgojene in neuravnovešene mladine, ki se bo pa bolje počutila v nočnem zabavišču. To bodo mogoče naši sinovi in hčere, a ne bo več slovenska krščanska mladina.

Da hodijo v tuje nočne klube, se pritožuješ?

V razvratnosti in materializmu še ne moremo tekmovati zaenkrat s temi ustanovami, četudi bi včasih radi. Škoda le, da ne tekmujemo z zdravimi športnimi in kulturnimi klubi, ki jih je tudi precej v vsakem mestu.

Ne pride nam na misel, da bi morali nuditi mladini nekaj več kot golo streho, da jim moramo penuditi nekaj bolj plemenitega kot to, kar nudi masi velemesto. Svežega duha, ponosnega slovenstva, klenega špor-

ta, smisla za žrtve in odpovedi, reda, napora, idej...

Naši domovi morajo biti idealistična rešitev le tistim, ki hočejo ostati duševno in telesno zdrava mladina, zvesti veri in rodu. Naši domovi niso podaljšek ceste, marveč ustanove, ki jim bodi duh članov važnejši od števila, ustanove, ki naj imajo svojo lastno osebnost in ne le klavrno posnemajo predmestne „klube“ najslabše vrste ter bi ponižno capljale po poti, ki ni naša.

Sprašuješ se, če si zastarel! To ni vprašanje starosti, dragi moj! Gre za to, da si brez volje, brez prepričanja, brez vere v slovenstvo!

Ali smo katoliški Slovenci — in sprejmemo to z vsemi posledicami — ali smo brezglava, zmaterializirana masa. Biti prvo zahteva stalnega napora, za drugo je zadosti streha, opeka in cement.

Bojim se, da se mi je odgovor preveč raztegnil in da bodo uredniki DŽ godrnjali nad menoj, a čas je, da o tem spregovorimo jasno in glasno besedo.

Mnogo je že zavoženega, a za temeljite rešitve ni nikdar prepozno. Le korajžno in zaupanje vase!

Sladkarije ob šolskih odmorih

Šolski otroci imajo navado, da si ob odmorih nakupijo slaščic. Jaz dam svojemu otroku za v šolo raje „sendvič“, ker je ta redilen in bolj zdrav za želodec kot sladkarije. Po-

vrtu se mi ne zdi prav, da bi otrok tako brezskrbno in po nepotrebnem zapravljaj težko prisluženi denar.

Vprašam vas:

1. Ali imam prav?

2. Kako to dopovedati otroku, da se ne bo čutil manjvrednega od sošolcev, ki imajo denar?

Hvala za odgovor.

— — —

Dotaknili ste se preveč važnega vprašanja, da bi vam mogel odgovorjati po zastavljenih točkah. Tudi zdrav želodec ni najvišji vzgojni vidik in tako mislim, da je najbolje, če se vprašava o vsem problemu drugače: „Kako pripraviti otroka, da bo sprejel dejstvo, da njegova družina ne razpolaga z enakimi materialnimi sredstvi kakor družine sošolcev?“

To je torej vprašanje! Slaščice so le več ali manj nepomembna posledica. In kakor večina otroških in mladinskih problemov je tudi odgovor na to vprašanje v vaju samih — mati in oče. Najprej morate biti vi, draga gospa, popolnoma in v dno prepričana, da materialne dobrine, četudj potrebne, niso edini in največji božji blagoslov. Če v vas samih ni tega prepričanja in če vaš mož ne gleda na vrednote popolnoma enako, potem zaman prepričujeta otroke, naj nimajo — zaradi pomanjkanja denaria — občutka manjvrednosti.

Duhovne dobrine morajo biti resnično središče družinskega življenja. Vera in kultura ne staneja denarja in tudi ob skromni plači vlada lahko

med vami ljubezen, ki je največji zaklad, ki ga lahko darujete otrokom.

Nikakor se ne sramujte revščine ali težkega gospodarskega položaja. Ne primerjajte svojega življenja z drugimi, ki imajo več denarja. Vi bodite ponosni na svoje notranje bogastvo. Bodite ponosni, da ste drugačni, da imate pogum živeti svoje lastno življenje. Ne zavidajte drugim, iščite srečo v tem, kar imate.

Otroci morajo biti ponosni na starše, a zato morajo starši biti ponosni na svoj stan, rod in družino. Slovenska in družinska samozavest naj vam in otrokom pomaga premagati malodušje. Ponos in samozavest nista namreč vprašanje denarja, marveč značaja, mirne vesti in dobro opravljene dolžnosti. Otroci naj vedo, da je oče sicer slab plačan, a da opravlja pomembno delo, do katerega se je dokopal z lastno iznajdljivostjo, poštenostjo, vestnostjo; brez tuje pomoči! Otrokom ni težko sprejeti revščine, če jo oče in mati nosita pogumno. Le če jo skrivata in ju je sram ter skušata na zunaj živeti bolj razkošno, kot jima dopušča dohodek, bodo otroci dobili občutek, da je pomanjkanje denarja sramota.

Naučite otroka, da bo sprejemal stvarnost, da bo ponosen na svoj dom, starše, narod in na svoj lastni napor, da bo znal ceniti duhovnost nad materialnostjo, ljubezen nad bogastvom, pa bo vprašanje slaščic rešeno samo po sebi.

In še to: samozavest ni napačna.

Kazati na zunaj, da sem drugačen, boljši, kakor sem — to je napuh! Samozavest pa izvira nasprotno iz hvaležnega sprejetja božjih — duhovnih in stvarnih — darov.

Ne „puklasta ponižnost“, ne „zafknjeni nosovi“, ampak možato sprejetje križev in darov! To ni fatalizem, marveč gradnja osebne sreče na trdnih temeljih realnosti.

Če ima otrok take starše, mu bo lahko sprejeti mesto v ljubljeni — četudi revni družini, ki je izhodiščna točka njegovemu lastnemu življenju.

Narodnostna dediščina

Senator Richard S. Schweiker je 25. januarja 1971 predložil ameriškemu senatu „Ethnic Heritage Studies of 1971“ ali „Odlok o raziskovanju narodnostne dediščine narodnostnih skupin“. Zakon vsebuje naslednje misli in dejstva:

1. V svetovni zgodovini je Amerika nova dežela, stara komaj nekaj sto let. Ena izmed gonilnih sil državnega življenja je bila povezovanje bogatih izkušenj narodnih običajev, ki so jih naseljenci prinesli iz svojih rodni krajev, posebno iz Evrope.

2. Amerika ne sme biti neke vrste „talilni lonec“, kjer bi se ljudje in kulture med seboj mešali in izgubljale. Namesto da bi omalovaževali, zanikali, odpravljali narodnostne in tradicionalne razlike Američanov, jih moramo ohranjovati, spoznavati, razvijati in se zavestno obogatiti z njimi.

Izpraševanje vesti

O VERI

1. Verujem vse, kar je Bog razodel in Cerkev uči?

— Imam iskreno, preprosto vero in ne sledim pameti, kadar hoče razumeti tudi nerazumljive skrivnosti?

— Sem po branju ali po razgovoru iskal jasnost v primeru dvoma?

2. Poznam verski nauk?

— Sem ostal pri znanju katekizma ali pa sem se spopolnjeval?

— Berem redno kaj verskega ali sv. pismo?

3. Živim v skladu s poznanim naukom?

— Sem samo nedeljnik, med tednom pa puščam Boga ob strani?

— Spoštujem božji zakon v oseb- nem, zakonskem in družinskem življenju?

— Gledam v duhu vere na trpljenje in srečo v mojem življenju?

4. Izpovedujem javno svojo vero?

— Ne da bi se razkazoval, — me je sram odkrito pokazati versko prepričanje?

— Puščam molitev, zakramente, duhovne vaje itd., zaradi tega — kaj bodo rekli drugi?

(Bo še)

Vam, dekleta in fantje, sinovom in hčeram slovenskih staršev v velikem svetu bodo posvečene te strani.

Rade bi Vam dopovedale, da je tudi v letu 1972 sodobno biti kristjan. Še več: edino osrečujoče.

V tej številki boste brali: Zakaj mladinski organizaciji — Slovenska dekliška organizacija in Sloveska fantovske zveza?, povest: Ker te ljubim, vprašanja: Da se boš laže spovedal, in pošto, v kateri so tri pisma: Naj molim o počitnicah?, Jaz nisem zvezdnik, ona ne zvezda, Umazani jeziki.

Uredništvo

ZAKAJ SFZ – SDO?

Ko so naši starši prišli v tujino, so hitro uvideli, da se morajo povežati na kakršen koli način, če se hočejo ohraniti Slovence, ne glede na to, da so iz raznih krajev Slovenije. Iz tega razloga se je v njih pojavila želja po skupnem delu za narod. Tako so nastali razni krožki ali krogi dela, ki so se spremenili v organizacije. Isto se je zgodilo tudi z organizacijo mladine. Skupina fantov in deklet je uvidela, da je mladina veliko bolj pod vplivom okolice kot starejši. Zaradi tega je prišla do nujne povezave. Ustanovili so organizacijo, iz katere naj bi mladina črpala moči, da bi v tujem svetu, ki hlepi po materialnih dobrinah, ostala zvesta narodu in Bogu. Zadrževala si je smernice in jih vestno izpolnjevala.

Z leti so nastali domovi. Tukaj rojena mladina je še bolj po-

Mladike iz Slovenske vasi na Slomškovi proslavi 19. sept. v Slovenski hiši

trebna organizacije in tako so nastali v teh domovih odseki. Slovenska fantovska zveza in Dekliška organizacija sta sestavljeni iz posameznih odsekov. Vsak odsek izvoli svojega delegata, vsi delegati združeni tvorijo Zvezni odbor. Torej iz prvotnega FO in DO sta se razvila Zvezni odbor in odseki. Ta se vsaki dve leti prenovi. Iz tega vidimo, da sta Zvezna odbora sestavljena iz fantov in deklet iz posameznih okrajev in torej nista nekaj svojega, kakor se na splošno misli.

Naši predniki so sestavili organizacijo tako ravno zato, da bi bili v zvezi z delegati in da bi predstavljala mišljenje, probleme in interese vsakega posameznega odseka.

Večkrat se dogaja, da krajevni delegati niso dovolj odgovorni in se ne zavedajo, da je rešitev večine problemov kraja, ki ga predstavljajo, odvisna samo od njihove skrbnosti.

Organizacija kot taka je s svojim dosedanjim delom skozi leta in leta dokazala, da je nujno potrebna za slovensko mladino, za mladino slovenskih staršev tukaj rojeno in v tukajšnjih razmerah.

Tudi sedaj po dvajsetih letih je ustroj organizacije dokazal še vedno svojo učinkovitost, kljub radikalnim spremembam današnjega časa. Glavni namen organizacije je, da skuša prebroditi vse mogoče težave, ki otežkočajo izpolnjevanje najvišjega in najvažnejšega cilja za narod: „Združevati vso slovensko mladino v Argentini v slovenskem duhu, mišljenju in čutenju.“

Dobro se zavedamo, da smo slovenska mladina, da se po našem telesu pretaka slovenska kri. Če bo ta kri močna in dobra, se naro-

du ne bo treba bati za svojo bodočnost. Domovina staršev naj živi tudi preko nas v tej domovini.

Delo v teh dvajsetih letih ni bilo najboljše. Bile so pomanjkljivosti, a večkrat so se pokazali taki problemi, katerih organizacija ni mogla rešiti.

Veliko lepši bi bili uspehi, ako bi se mogle porabiti vse moderne metode in sredstva, ki jih današnji čas daje na razpolago. Žal razpolagamo samo z dobro voljo in svojim idealizmom.

Več kot dvajset let se SFZ in SDO trudita in sta v stalni rasti in ni dvoma, da se Zveza kot odseki stalno trudijo za slovensko mladino. Zato so odseki kot zveza bistvene važnosti.

Vsak nov odbor začenja svoje poslovno delo z vso mladostno silo in močnim idealizmom.

Pogled v bodočnost mladinske organizacije je kljub temu poln upanja. Da se približamo glavnemu namenu organizacije, je potrebna zavest odgovornosti pri mladini in pri starejših, jasen cilj in trdna povezanost.

Značilnosti sedanjega časa zahtevajo, da ima človek vedno pred očmi zavest odgovornosti, čeprav jo je težko sprejeti in po njej delati.

Organizacija lahko veliko naredi, skupnost še več, a ena kot druga ne moreta nadomestiti družine.

Današnji čas zahteva od mladega človeka trdne povezave z Bogom, polnosti življenja, smisel za svoj narod in veliko krščanske ljubezni, katere nam večkrat manjka. Zato je povezanost nujno potrebna za našo skupnost v tujini. Mladina se mora povezati med seboj, s starejšimi in z najmlajšimi, ki bodo v kratkem prišli na naša mesta.

Miha Stariha

Skupina članic SDO
iz Castelarja
na pevsko-glasbenem
festivalu
14. avgusta 1971
v Slovenski hiši
v Buenos Airesu

ker
te ljubim

**Življenje piše
najganljivejše zgodbe,
samo treba jih je
znati nehati**

Na filmskem platnu se je zgodba končavala. Zaljubljenca, ki sta kljub nevarnostim, skušnjavam in zapletljajem ostala trdna, sta svojo zmago zapečatila z velikim sladkim poljubom. V zadnjem prizoru sta se držeč za roki smehljala, ter počasi izginjala v rožnati megli, ki se je dvigala iz doline, ter ju ovijala.

Janez in Anica sta vstala, ter se napotila proti izhodu, stisnil ji je roko, nasmehnila se mu je, ko ga je sladko pogledala.

„In sedaj?“ je vprašal on.

Neonska luč je pokrivala Aničin obraz kakor zlata tančica. Janez jo je gledal z občudovanjem.

„In sedaj?“ je še enkrat vprašal.

„Domov,“ mu je smehljaje odgovorila.

„Ne še,“ je povzel on. „Jutri je vendar nedelja.“

„Prav zato, jutri bova imela vendar vse popoldne zase.“

Ni se zmenil za njen odgovor.

„Lahko bi šla vsaj za pol ure v kavarno,“ je želel.

„Prosim, Janez, obljubila sem, da bom ob enajstih doma.“

„Ob enajstih? Dobro, če hočeš greva peš čez park, tako bova ravnobno ob enajstih doma.“

Bila je prijetna noč. V parku ju je objel vonj cvetočih vrtnic. V grmičevju se je prebudila preplašena ptica in vzletela. Obstala sta, Janez je prijel Aničini roki, njen obraz ga je očaral. Ganjen jo je pobožal

„Anica!“

Janezov glas je bil hripav. V trenutku je Anica začutila močno čustvo. Skoro ustrašila se je, obenem pa čutila, da jo neka nevidna sila vleče k njemu. Tesno jo je objel in jo stisnil k sebi.

„Ne, Janez,“ je prosila.

„Ne, Janez,“ je on očitvidno nejevoljen ponovil. „Zakaj bi morala biti drugačna kakor ostali?“ ji je grenko oponesel.

Začudena je poslušala njegove besede in v trenutku zaznala, da so skoro iste, ki jih je slišala pred nekaj dnevi v pisarni, kjer je delala.

„In, kako gre tvoja ljubezen?“ jo je vprašala Roza.

Dekleta so se smejala. „Anica in njena velika ljubezen,“ se je norčevala Pavla. Anica se je nasmehnila in zmigala z rameni.

„Kaj te zanima moja ljubezen,“ je vprašala Pavlo.

„Ah! Zdi se, da je tvoja ljubezen drugačna,“ ji je ta odgovorila.

„Kako se ne bom smejala, če se vedeta, kakor bi bila drugačna, kakor so drugi.“

„Kako veš tako gotovo, kakšni so drugi? Ali sodiš vse druge po sebi?“

„Anica!“

Stresla se je, ko je zaslišala Janezov glas, ki jo je vrnil v resničnost.

„Anica, me nisi razumela?“

„Da Janez, ti veš. Vendar najina ljubezen ni kakor ljubezen v filmu: vse rožnato in svetlo, oživiljena za spremembo s kakim prepirom, da ne postane dolgočasno. Janez, ti veš, da te imam rada...“

„Da, jasno, že vem. Vendar...“

Hotel ji je reči, da se ljubezen izrazi v predajanju, vendar je umolknil. Njegovo dihanje je bilo vroče, da jo je skoro peklo v obraz.

„Veš, da te imam rad, samo tebe in da te bom vedno ljubil. Prišel bo dan, ko bova živela le drug za drugega. Zakaj si ne bi mogla dati že sedaj, kar bo nekoč z gotovostjo najino?“

„Kakor naprej plačano,“ je odgovorila. Hotela se je šaliti, pa se ji ni posrečilo. „Ljubezen v obrokih,“ je nadaljevala, vendar njen glas je bil bolj ironičen kakor vesel.

„Pojdiva. Včasih se mi zdi, da nisi zmožna prave ljubezni.“

„Vendar, Janez, kako moreš...?“

S poljubi je udušil njene besede in jo vroče objel.

Takrat je čutila kakor povabilo, da bi popustila. Zakaj naj bi bila drugačna kakor ostale, se je spraševala. Navsezadnje se imava rada in s tem nikomur ne škodujeva.

Nepričakovano je v sebi zaslišala drug glas: „Popuščaš, ker ne znaš ljubiti, ker...“ Anici se je zdelo, kakor, da bi se nenadoma prebudila iz sanj. Z nežno, a odločno kretnjo se je oprostila Janezovih rok.

„Janez, prosim!“

Stal je pred njo; roki sta mu padli ob telesu kakor mrtvi. Zdelo se je, kakor da bi bil poražen in bi nosil težo žalitve.

„Pridi, greva,“ je rekel.

Glas je zvenel mrzlo in trdo.

„Da boš točno ob enajstih doma. Pridi, ne boj se, ničesar ti ne bom storil.“

Želela je, da bi ga zadržala, objela, da bi bila pri njem. Hotela bi mu reči: „Pridi, Janez, tvoja sem, samo tvoja. Brez pridržka, brez meja, tako kakor ti hočeš.“ Vendar ni rekla ničesar in molče sta stopala drug ob drugem. „Janez, prosim, skušaj me razumeti,“ je prosila.

„Da, da, te razumem. Saj vidiš. Ali ne?“

Kričala bi.

Zdelo se ji je, kakor da ne bi bilo nobene vezi med njima.

Spomnila se je, da se je Roza norčevala: „Tepec bi bil, če bi se zadovoljil samo s tem...“

Pred domačo hišo sta se na kratko poslovila.

(Se nadaljuje)

M. Mt

Da se boš lažje spovedal

1. Zakaj greš k spovedi?

— Da si spet pridobiš prijateljstvo z Bogom, če si ga zgubil s smrtnim grehom.

— Če imaš samo male grehe, greš k spovedi, da to prijateljstvo še bolj utrdiš.

2. Kaj moraš pri spovedi povedati?

— Vse še ne spovedane smrtnne grehe. Potrebno je, da poveš, kolikokrat in v kakšnih okoliščinah si kak smrtni greh naredil.

— Se spomniš? Za smrtni greh so potrebne tri reči: prestopek v važni stvari; vedeti moraš, da gre za **važno stvar**; popolno privoljenje volje. Če eden od teh

pogojev manjka, je greh samo mali.

— Kadar resno in iskreno dvomiš, če si smrtno grešil, je tedaj le mali greh. Prav je, da ta ~~dvom~~ pri spovedi poveš zato, da si prav vzgojiš vest.

— Priporočljivo je, da se spoveš tudi malih grehov. Vendar: Bog tega ne zahteva; tudi obhajilo lahko sprejmeš, če imaš samo male grehe; kljub temu Cerkev priporoča izpoved malih grehov, ker tako pokažemo popolno iskrenost in ljubezen do Boga ter da hočemo biti v vestj natančni.

(Bo še)

mladinska pošta

Naj molim

v počitnicah?

Med letom sem občutila, da sem bila močnejša v dobrem takrat, kadar sem redno molila. Ne iz navade, ampak z zaupanjem in iz potrebe. Čutim, da sem tedaj bolj odporna proti vabilom v greh ali proti igranju s poštenostjo. Molitev, posebno sv. maša z obhajilom, so mi pogosto naravnost potrebni. Že naprej slutim, da bom tega še bolj potrebovala med počitnicami. Kaj pravite?

Med letom, med počitnicami, zdaj ko si mlada, v zrelih letih in na starost, vedno boš potrebovala molitve in pomoči. Ni mogoče ostati pošten brez molitve. Zdaj ko Ti je to jasno in moliš z gorečnostjo in veseljem, prosi Boga že vnaprej za vztrajnost v molitvi tudi takrat, ko se Ti bo pogovor z Bogom zdel težak in brezkoristi. Vsak človek ima kdaj v življenju težave z molitvijo. Tudi Ti jih boš imela, a vztrajaj! Nikoli ne prenehaj moliti! V takih trenutkih boš rekla sama sebi: „Kako naj molim, ko ne čutim ljubezni do Boga! Nočem se delati, da molim, če moje srce ni zbrano v molitvi! Nočem biti hivanvka!“

Vidiš, tudi takšno govorjenje, ki se skriva pod plašč iskrenosti je skuš-

njava, ki hoče človeka odtrgati od molitve in od Boga. Tudi kadar ne bi pri molitvi čutila ničesar, ne prenehaj prositi Boga za milost dobre molitve.

Kajti molitev, kakor vera, je v prvi vrsti — milost, ki je most do drugih še večjih darov.

Vztrajaj, dekle, in Bog s Teboj tudi v počitnicah.

Jaz nisem zvezdnik, ona ne zvezda

Z dekletom se imava rada. A najino življenje poteka mirno. Vem, da nisva kaka ljubezenska ideala, kot jih vidimo v TV ali v filmih. Zdi se nama, da je dovolj, da sva srečna, tudi če nisva vsak zase idealni ženin in nevesta. Imava prav?

Dragi moj, kaj res misliš, da so filmski ljubimci ideal ženina in neveste? Mar moreš verjeti, da je razmerje med fantom in dekletom, ali odnos med moškim in žensko, ki ga razširja televizija, res tista lepa idealna ljubezen, po kateri hrepeni naše srce?

Ne! Tisočkrat ne! Film in televizija kažeta trenutke telesnega užitka, včasih trenutke zasanjane sentimentalnosti, a o resnični ljubezni navadno ni sledi.

Ljubezen ne išče le užitka, ne le samozadovoljstva, ne preneha z zaljubljenostjo! Hoče dobro ljubljeni osebi, jo hoče obvarovati hudega, je sad duha prav kakor telesa, je odkrita, srečna, zasidrana v Bogu, ki je temelj vsake ljubezni. Ni mogoče izčrpati v teh nekaj vrsticah globine ljubezni, le to bi rad zatrdil Tebi in vsem tvojim vrstnikom:

v ljubezni ne posnemajte revežev na filmskem platnu, ki nima jo pojma o bogastvu, ki ga nosita v srcu idealna fant in dekle.

Vajina ljubezen mora trajati vse življenje in preko otrok iz roda v rod. Vajini ljubezni ne sme ukazovati moda — marveč edinole Bog — ki jo je položil v vajino srce.

Vidva ustvarjajta v življenju nov vzvišenejši ideal krščanskega fanta in dekleta, ki se ljubita mimo malikov in lažnih idealov poganske filmske industrije.

Bog daj, da bi imela veliko pomenovalcev!

Umazani jezik

Med počitnicami delam. Včasih slišim pri sodelavcih nespodobne besede ali umazane pogovore. Naj bom tiho, ali pa je prav, da jih na primeren način opozorim?

Navadno „opozorilo“ ni najboljši način, da odvadiš ljudi kvantanja. Če gre za malenkosti ali nepremišljene kletvice, ki so bolj znak slabe vzgoje kakor pokvarjenosti, je najbolje, da jih preslišiš.

Če gre za skvarjeno družbo, ki

neprestano maže vse, kar je tebi sveto, se ji izogni, če misliš, da ni med njimi nikogar, ki bi ga bilo mogoče rešiti iz takšnega umazanega okolja.

Če se ne moreš ogniti, odločno posezi vmes in sicer povej, da nihče dolžan poslušati njih podlosti in skvarjenosti, ki žalijo vse pošteno ljudi. Ne gre za skromen opomin, naj bodo pridni, gre za odločen protest v imenu svobode vseh, ki jih s takim obnašanjem žalijo.

Če pa misliš, da so med pokvarjeno skupino ljudje, ki niso slabi, marveč se le ne upajo iztrgati iz družbe, da jih ne bi imeli za čudake, potem se približaj tem posameznikom ter jim povej, kako podlo je vedenje, ki ga opazuješ. V tem primeru gre za vztrajno apostolsko delo, za reševanje duš. Tu se opri na Boga in ne odnehaj. Vsak strah pred svetom mora izginiti, če imaš upanje iztrgati enega samega človeka iz slabe družbe.

Nikdar pa se ne vključi v krog ljudi, ki umazano govore, kajti umazal se boš sam, ne da bi koga spreobrnil. Tudi se ne spravi v debate ali dialog s takimi ljudmi, kadar so sredi svojih enakomislečnih tovarišev. Protest ni dialog! Kljub razumevanju človeških slabosti, ne smeš biti lahkoveren in misliti, da je s pokvarjenci, kadar so v skupini, mogoč dialog. Razgovor prihrani za priložnost, ko bo mogoče s kom govoriti iz srca v srce.

Film: IGRAJMO SE NA SVETU

JUGUEMOS EN EL MUNDO

Ni veliko argentinskih filmov, ki bi zaslužili večje pozornosti z umetniškega stališča. Nekateri velikopotezno obravnavajo domačo zgodovinsko snov in predstavljajo za domovino zaslužne može na bolj ali manj prepričljiv način. Drugi podlegajo komercialni skušnjavi in prikazujejo drzne erotične scene, spet drugi pa skeptično opisujejo bivanjsko tesnobo, utrujenost in naveličanost, kar je pravzaprav čudno za tako mlado deželjo.

„Juguemos en el mundo“ je drugačen film. Nekaj pomladanskega veje iz njega. Ne gre za kako filmsko mojstrovino, vendar je v njem precej humorja in optimizma, mladosti in poguma in poezije.

Pisateljica filmskega libreta, María Elena Walsh, je v tukajšnjem umetnostnem svetu znana osebnost. Priznana pesnica nenavadno prisrčnih pesmi in pravljic za otroke, pevka argentinske folklore po evropskih deželah in avtorica televizijskih libretov je z velikim uspehom nastopala tudi na odru kot pevka lastnih pesmi. Njen program „Juguemos en el mundo“ je imel širok odmev zlasti med višjo družbo in dal ime tudi našemu fantastičnemu filmu.

Kratka vsebina filma je tale: Nekoč je obstojalo majhno zanimno mestece Paititi, v katerem nobena reč ni delovala, kot bi bilo treba: ne pošta ne telefon ne šola. Razpaslo pa se je v njem do neverjetnih meja podkupovanje in krivičnost, birokracija in slavnostni uradni govori, brezvoljnost in nedelavnost ter postavljanje temeljnih kamnov za dela, ki se niso nikdar izvedla. Župan je v tem čudnem kraju utrjeval svojo oblast in veljavo z vdanimi policaji in pa z navijanjem občinskih dajatev ter s številnimi prepovedmi. Kraj je bil majhen in nepomemben, v njem pa je bilo zbrano vse, kar tare tudi velika mesta.

Naveličana mestnih nadlog priredeta nekega dne v mestece lunatična Anémona Disparate in njen prijatelj, bistrourni Bambuco. Pripeljeta se v staromodnem avtomobilu, našemljena v čudno pisana oblačila in s smešnima klobukoma na glavah. Poiščeta si službo in si sezidata hišico kljub birokratskim oviram. Nekega dne se Bambuco naveliča tolikšne zapuščenosti in zanikrnosti in mahoma popravi telefon in televizor v restavrantu, šolsko avlo in cerkveni harmonij.

Navzočnost prišlecev, njuna prešerna objestnost in hudomušnost ter njuno na videz nepremišljeno in neuravnovešeno ravnanje sprožijo prenovitveni proces med ljudmi, razkroje mite in krajevne prebivalce končno zbude iz zaspanosti in otopelosti. S tem je bil skaljčen dozdevni „ustaljeni red“, s tem je bil napovedan boj proti vsem oblikam hinavščine in patosa, nevednosti in zapuščenosti, globoko zasidranih od kdo ve kdaj v vodstvu in v sami duši vaške družbe.

Vaščani odkrijejo, da je nesmiselno ohranjati za župana postaraneega drobnega človečka iz preživete kolonialne dobe, s podkraljevsko uniformo in lasuljo. Odstranijo ga in postavijo na njegovo mesto Bambuca in Disparate. In mestece dobiva novo lice, napreduje in se pomlaja. Telefoni začno delovati, pisma prinašajo dobre novice. Za novo poštarico pride Marija Elena Walsh, ki razveseljuje vaščane s svojimi pesmi. Vendar, ko je življenje steklo po novih tirih, zapuščata vesela popotnika kraj in se gresta igrat drugam, kjer morda še životarijo v otopelosti, da jih zbudita k smehu in k življenju.

Walsh je vnesla v film osvežujočo domišljijo, smisel za humor in čut za poezijo. Gospa Disparate, njena ustvaritev, je živ in zanimiv lik, ki predstavlja zdravo pamet, intuicijo in pa razposajenost. Srečujemo se z njo že 8 let

v televizijskih oddajah in na odru. Prva jo je oblikovala Lydia Lamaison.

Režiserka Marija Herminia Avellaneda je skušala vskladiti situacijsko kroniko z zabavnimi satiričnimi potezami in splošnim liricnim ozračjem libreta in podati v podobah bogati domišljijijski in miselni svet Walshove. Delno se ji je posrečilo. Vendar moti razvlečeno pripovedovanje in neka ohlapnost v povezavi posameznih prizorov. Več sreče je imela z vodstvom igralcev. Perla Santalla je kot gospa Disparate izdelana in bleščeča, polna miline, živahna in očarljiva. Tudi Jorge Mayor je posrečen v zabavni karakterizaciji Bambuca. Dostojno rešujejo svoje vloge tudi številni drugi igralci. Fotografija v barvah je odlična, kostumi okusni, pesmi Marie Elene Walsh pa glasbeno spremljavo pa ustrezne in za mnoge gledalce kar vabljuje.

Komu je namenjen film, otrokom ali odraslim? Najbrž obojim, čeprav verjetno ne bo popolnoma zadovoljil ne enih ne drugih; otroci ne bodo dojeli domiselnih opazk in namigov na stanje v deželi („Je kot z revolucijami: najprej jih je treba napraviti, potem se bo pa že videlo, čemu bi služile“), odraslim pa se bodo zdeli nekateri prizori preveč otročji. Vendar je film kot kot prvo filmsko delo avtorice libreta in režiserke zanimiv in obetajoč.

J. Š.

Ribičeve sandale

Z avtorjevim dovoljenjem

Morris West - Pavle Rant
Ilustriral: Hotimir Gorazd

Kardinal Suenens je med drugim dejal: „Župnijo imenujemo

General je namršil obrvi in odločno dejal: „To je bila zadeva pravil in pokorščine, oče, morali bi mi povedati.“

„Obžalujem, a si je nisem tako predstavljal. Moral bi pa narediti, kot pravite.“

„In veste, kakšen je sedaj položaj? Da živite v senci smrti in da vas Bog lahko pokliče k sebi brez vsakega namiga in kadarkoli.“

„To že nekaj mesecev vem.“

„Pa ste na tisti trenutek pripravljene?“

Jean Télémond ni odgovoril, general pa je nadaljeval: „Razumeli me boste, oče, da je moja bistvena naloga skrbeti za duše vseh, ki sta mi jih red in Cerkev zaupala. Sem ravnal prav ali ne, da sem vam naložil toliko bremen, ne vem, zdaj pa vam hočem po najboljših močeh stati ob strani.“

„Iz srca sem vam hvaležen, oče,“ je odvrnil Télémond. „Ne vem pa, kako naj bi z gotovostjo odgovoril na vaše vprašanje. Ali je človek res kdaj popolnoma pripravljen na smrt? Zelo dvomim. In največ, kar morem reči, je to,

da sem skušal živeti naravno kot človek in duhovnik. Poskušal sem razviti svoje sposobnosti, da bi bil v korist svetu in Bogu, biti dober služabnik Besede in delivec zakramentov. Ni mi vedno najbolje uspelo, a menim, da sem častno izgubil, kadar sem. Ni me strah zapustiti ta svet... in ne verjamem, da bi Bog želel, da bi se mu kdorkoli izmed nas izmuznil iz rok.“

Nagubani Semmeringov obraz se je odprl v naklonjen nasmeh.

„Dobro, če je tako, in zelo me veseli, oče... Upam, da bo še dolgo med nami. Hočem tudi reči, da me je vaše predavanje na Gregoriani prevzelo; ne vem, če se skladam z vsemi vašimi mnenji, saj je bilo nekaj predlogov, ki so me že tedaj motili in me še motijo. A o vas ne dvomim. A povejte mi še nekaj: vztrajate še pri vsem, kar ste tedaj povedali, in kaj je z drugimi vašimi deli?“

Télémond je na zastavljeno vprašanje oprezno odgovoril:

„Z znanstvenega vidika bi takole odgovoril: poizkusi in odkritja vodijo po neki črti do nekega cilja. Do le-tega se znanstvenik počuti varnega, ker so odkritja dokazana in logika je prišla do izraza v posameznih poizkusih. Naprej od tistega cilja se pa črta vleče v nedogled in sledimo ji z domnevami pa v preračunljivih presledkih. Menijo, da bo logika še vnaprej tako uspešna kot do-

slej, a gotovosti ni, se razume, dokler nismo špekulacijske logike primerjali z logiko izsledkov. Z znanstvenega stališča je torej nujno obdržati bistroglavost, in upam si reči, da mi je uspelo. Če kot filozof premišlujem, sem najprej usposobljen, obenem pa prepričan, da znanje ne more samemu sebi oporekati. Razvija se v posameznih sledečih si etapah in tako lahko govorimo o nekem simbolu na enem področju, medtem ko je na drugem že stvarnost, ki je naše nenavajene oči ne znajo razložiti. Tudi v tem delu je treba bistvo gledati in z odprto glavo sprejemati nova gledanja miselnosti in znanja. Tako razumemo, da je jezik v najboljšem primeru le omejeno sredstvo za naše izražanje v novih obzorjih. Kot teolog verujem v veljavo razuma kot sredstva, da bi dosegli vsaj delno um Stvarnika. Tudi verujem po milosti božji v veljavnost božjega razodetja, zapisanega v svetem pismu...“

Trdno pa sem prepričan o eni stvari, kot sem o svojem lastnem obstoju, da ni možen nikakšen konflikt znanja v katerem koli področju in na katerikoli višini, ko smo se enkrat do resničnega znanja dokopali. In dobro se spominjam starega španskega pregovora, da 'Bog naravnost piše s skrivljenimi črkami'; a končno kajipot vodi naravnost k Bogu. V tem je tudi razlog, da sem skušal polno živeti in to s svetom, ne pa izven njega. Dejanje odraščanja bi bilo jalovo, ako človek ne bo so-

deloval, in to tak, kakršen je, in na svetu, kjer mu je dano živeti.“ Prekinil je in se oprostil: „Nisem vam mislil držati predavanja, oče.“

„Zelo dobro je bilo,“ je dejal Semmering, „a prosil bi vas, da nekaj dodaste: po vaših zaobljubah vas veže pokorščina vdane volje in ponižnega duha. Ali se vaše iskanje sklada z besedami vaše zaobljube?“

„Ne vem,“ je odvrnil Téliémond počasi, „in tudi ne bom tega vedel, dokler ne bom prestal poslednje preizkušnje. Kardinal Rinaldi je to jasno povedal, ko je dejal, da je to pač križ, ki sem si ga ob rojstvu naložil. Priznam, da me včasih njegova teža upogiblje. Prepričan sem pa, da ne more biti navzkrižja med tem, kar iščem in tem, kar verujem. Rad bi to jasneje povedal.“

„Vam morem na kakšen način pomagati, oče?“

„Mislim, da ne, in če bi mi mogli, bi vas verjetno že prosil. Menim pa tudi, da se zdaj bolj bojim tega vprašanja kot pa smrti!“

„Ali se vam ne zdi, da ste bili drzni?“

„Ne, mnogo sem moral tvegati, kajti sleherno raziskovanje je tvegano. A da bi bil drzen, to ne, ko se srečaš s tajno urejenega vesolja, si lahko samo še ponižen: ko se srečaš s smrtjo, kot je zdaj meni usojeno, moreš biti samo rešnicoljuben...“ Umolknil je za hip in na obrazu mu je bilo brati,

kot da bi pravkar odkril novo misel; potem je odkrito dejal:

„Je pa neka nejasnost v naših odnosih s Cerkvijo; ne z vero, da se prav razumemo, ampak s človeškim delom Cerkve. Nejasnost je pa tale: imate vernike, ki tako malo poznajo resnični svet, kakor nekateri verniki, ki sploh ne poznajo sveta vere. ‘Bog je velik in strašen’, pravijo. A tudi svet je velik in strašen, in za heretike nas imajo, če tega ne vemo ali zanihamo. Smo kakor stari manihejci, ki so trdili, da je snov slaba in meso pokvarjeno. To pa ni res. Niti ni svet pokvarjen in tudi ne meso: človeška volja je slaba, razklana med Bogom in lastnim jazom. To pa je tudi smisel padca.“

„Ena izmed točk, ki me je motila v vašem predavanju, je bila, da niste omenili padca. Vem, da to dela preglavice tudi članom sv. oficija.“

„Nisem ga omenil,“ je odločno dejal Téliémond, „ker mislim, da morem o njem govoriti samo z duhovnega in moralnega stališča, ne pa z vidika zgodovinskih pojavov.“

„Sveti oficij bo dejal, da ste vi oba pojma zmešali,“ je vztrajal Semmering.

„Nikdar nisem v glavi doživel takšne zmešnjave, morda so jo opazili le v besedah.“

„Sodili vas bodo po vaših izjavah.“

„Po teh me lahko sodijo.“

„In vas tudi bodo, pa še prav kmalu; upam, da boste znali biti potrpežljivi in prenesli sodno mnenje.“

„Tudi sam tako upam,“ je vneto dejal Téliémond. „Včasih sem že precej utrujen.“

„Ne bojim se za vas,“ je smehljaje se dejal Semmering. „Sv. oče o vas zelo prijazno govori in želi, da bi ostali v Vatikanu, kot vam je že znano.“

„Vem in rad bi ostal ob njem. Velik mož je in zelo mi je naklonjen, a ne bi ga rad spravil v zadrego, dokler ta zadeva ne bo končana. Kardinal Rinaldi me je povabil, da bi skupaj delala v njegovih vili, medtem ko sv. oficij pregleduje moje delo. Ali bi mi to dovolili, oče?“

„Se razume. Želim, da bi se počutili čim bolj svobodnega in sproščenega, kolikor je sploh mogoče. Mislim, da to tudi zaslužite.“

Oči so se zarosile Jeanu Téliémondu. Stisnil je roke, da ne bi bilo opaziti, kako se mu tresejo. „Iz srca sem vam hvaležen, oče, vam in družbi.“

„In mi smo vam hvaležni,“ je dejal Semmering in vstal ter prijateljsko položil na ramo svojega podrejenca: „Čudna bratovščina je to, med vero in med našo družbo. Različni duhovi smo in pestri značaji, a vsi gremo po isti poti in vsi potrebujemo skupno ljubezen.“

Zdelo se je, kot da se je Jean

Téliémond umaknil v svet zase in odmaknjeno dejal: „Živimo v novem svetu, a se tega ne zavedamo. V človeški masi brste globoke ideje. Pri vsej svoji šibkosti je človek podvržen strašnim političnim, gospodarskim in tehničnim napetostim. Videl sem računske stroje, ki bruhaajo iz sebe račune, ki jih Einstein ne bi razumel... So nekateri, ki se boje, da bomo lepega dne končali v kaosu. Ne upam si na to misliti in tudi tega ne verjamem. Menim pa, vem, da je to samo čas pripravljanja na nekaj neizmerno čudovitega, kar bo božja roka ponudila svojim otrokom. Srčno želim, vroče hrepenim, da bi to dočakal.“

„Čemu bi čakali?“ je dejal Semmering z nenavadno prijaznostjo. „Ko boste odšli, se boste odpravili k Bogu. V Njem in preko Njega boste videli vse uresničenje. V miru čakajte torej, oče.“

„Na rabsodbo?“ je Téliémon vprašal s pretrganim nasmeškom.

„Na Boga,“ je odvrnil Semmering, „v Njegovih rokah boste.“

Takoj po povratku iz Castel Gandolfa je papeža Cirila zajelo novo in različno delo.

Gospodarski odbor mu je predal letno poročilo o finančnih virih sv. stolice. Poročilo je bilo dolgo in zamudno, tako da ga je Ciril moral brati prav pazljivo in natančno. Občutki ob branju so bili mešani. Na eni strani bi moral

pohvaliti delo in sposobnost vseh, ki so znali iz papeške države in Vatikanske banke ustvariti trdno in plačila zmožno podjetje, čigar posli so segali po vsem svetu. Upravno delo je bilo zelo enostavno: pet kardinalov in z njimi finančno zelo dobro usposobljeni civilisti so vodili zemske dobrine Cerkve.

Kupovali so in prodajali na vseh svetovnih valutnih trgih. Izkupiček so vlagali v nakup zemljišč in hotelov ter drugih zgradb, tako da je od njihovih uspehov zavisela Sv. stolica kot zemska ustanova; kot taka je pa ta morala prehranjevati, oblačiti, nastanjevati in tudi zdraviti svoje člane, ker so le tako imeli dovolj svobode za delo, ki se je posvečalo večnosti.

Ciril je bil pa tudi dovolj razgledan, da je mogel ugotoviti naspotje med koristnostjo neke finančne akcije in pa dvomom, ki je zajemal toliko podvzetij za reševanje človeških duš. Precej denarja je veljalo vzgojiti duhovnika ali pa bolniško sestro; zgraditi šole in sirotišnice pa domove za onemogle. A ves denar sveta ne bi mogel kupiti prav razpoloženega duha in tudi ne priklicati ljubezni do Boga v neki zane-marjeni duši.

Ko je poročilo prebral, se je odločil. Upravniki so dobro opravili svoje delo. Pustil jih bo še naprej tako delati, on sam pa se bo ves čas in z vsemi silami moral

posvetiti prvi nalogi Cerkve: približati ljudem pojem njihove zveze s Stvarnikom. Človek, ves predan Bogu, bi lahko sedel z golimi nogami pod drevo in vžival svet. Prekupčevalec z milijoni v zlatu in gorami v valutah in denarnih pismih pa bo odšel s sveta in nihče za njim ne bo jokal.

Težave so nastale v Španiji. Mlada duhovščina se je, kot je trdila, upirala starokopitnim in mračnjaškim držam nekaterih prelatov. Obe strani je bilo treba upoštevati: obdržati je treba pastirsko oblast, ohraniti pa hkrati zagnanost in apostolskega duha mladih španskih duhovnikov. Po tednu dni razmišljanja je Ciril napravil dve notezi: kardinalu primasu in vsem škofom v Španiji je poslal tajno pismo, pozivajoč jih, naj se z večjo prožnostjo in liubeznijo vskladijo s spremembaiočim se časom: odrti nismo pa duhovščini in laikom, v katerem je pozdravil vsa dobra dela, istočasno pa spomnil na dolžnost pokorščine krajevnim cerkvenim oblastem. Ciril je dobro vedel, da je v najboljšem primeru bil to samo kompromis. A Cerkev je tako božje kot človeško združenje in njen razvoj posledica pregledov in bilanc, snopadov in umikov, nerazumevanj in počasnega razjasnjevanja.

V Angliji bo treba imenovati novega kardinala namesto umrlega Brandona. Imenovanje je zaviselo od vprašanja: naj bo politik

ali misijonar? Človek s sposobnostjo in slovesom, ki bo znal obdržati dostojanstvo Cerkve in položaj, ki si ga je imela priboriti v tamošnjem okolju? Ali pa izgrajen evangelist, ki bo razumel vrenje industrijske dežele z njeno prenaseljenostjo in razočaranje nekoč imperijske družbe in njeno nihajoče zaupanje v socialno čutečo in človečansko vero?

Na hitro pogledano je bila rešitev enostavna. A upoštevajoč angleški značaj in zgodovinsko nerazpoloženje proti Rimu, pa čudno zadržanje nasproti verskim prebujenjem, rešitev ni bila tako lahka.

Kardinal Leone je to mojstrsko povedal:

„Parker v Liverpoolu je tipičen misijonski škof. Njegovo delo med delavskimi razredi in irskimi priseljenci je zavidanja vredno. Je pa preveč odkrit, vsaj včasih, in ga obtožujejo, da je politična plamenica. Tega sicer ne verjamem, je pa nepočakan. Morda preveč za flegmatične Angleže. Tudi Ellison v Galesu se je dobro znašel v svojem okolju. Je načitan, izobražen in zna ravnati z umetnostjo možnega. Za nas je prednost v njem zato, ker bo lahko pripravil razmere do tega, da bodo bolj apostolski možje lahko delovali z večjo svobodo.“

„Koliko časa pa še imamo do imenovanja?“ je vprašal Ciril.

„Dva meseca, tri največ, bi de-

jal. Anglija rabi kardinalski klub.“

„Če bi vaša eminenca morala izbrati, za koga bi se odločili?“

„Jaz bi imenoval Ellisona.“

„Nagibam se k vašemu mnenju, a počakajmo še mesec dni. Med tem časom bi vas prosil, da zberete nova mnenja v kuriji in med angleškimi cerkvenimi oblastmi. Šele potem se bomo odločili.“

Zatem je Ciril pregledoval poročila s Poljske. Kardinala Potockega je mučila pljučnica in če bi umrl, bi spet nastali dve težavi: Potockega je narod imel silno rad, vlada pa se ga je bala, saj se ji je že šestnajst let upiral. Njegov pogreb bi se tako utegnil spremeniti v manifestacijo, ki bi jo vlada uporabila za provokacijo katoliškega prebivalstva. Važno je bilo pa tudi vprašanje njegovega naslednika. Nujno je bilo na imenovanje misliti, da bi lahko prevzel posle takoj po smrti starega borca. Namestnik bi moral za imenovanje vedeti, prikrito pa bi moralo ostati vladi, da bi ta še pred Potockijevo smrtjo kaj ne ukrenila proti njemu. Vatikanski tajni sel bi moral torej iti v Varšavo in tam predložiti papeževu imenovanje naslednika.

Tako so se vrstile vse dežele sveta pred njim in spomin na poletne počitnice je hitro splahnel. Koncem septembra pa je prišlo pismo pariškega kardinala Moranda.

„Predniku Vaše Svetosti je bilo

svetovano, da bi papeški obisk svetišču Matere božje v Lurdu utegnil vplivati na življenje Cerkve v Franciji v nesluteni obliki. A tedaj je bilo več ovir, ki so ta obisk onemogočile, tako zdravje sv. očeta pa vojna v Alžiru in politično ozračje v sami Franciji.

Zdaj teh ovir ni več. Sporočili so mi, da bi francoski vladi takšen obisk bil zelo všeč in da bi se počutila počaščeno, ako bi mogla pozdraviti Vašo Svetost v Parizu, ko bi bil obisk v Lurdu končan.

Ni potrebno, da še posebej poudarim radost francoske duhovščine in vernikov, ko bodo po tolikih letih spet mogli pozdraviti Kristusovega vikarja v svoji sredi.

Če bi ta misel bila Vaši Svetosti po volji, potem si dovoljujem predlagati, da bi bil najbolj primeren čas ob prihodnjem prazniku Lurške Matere božje, 11. februarja. S tem datumom je sporazumna tudi francoska vlada.

Dovoljujem si dalje ponižno prositi Vašo Svetost, naj upošteva našo prošnjo, obenem pa tudi vse dobro, kar bi iz nje uresničenja izviralo tako za Francijo kakor za ves svet. Bil bi to zgodovinski dogodek, saj bi bilo to prvo papeževo potovanje po več kot sto letih. Vse oči sveta bi bile uprte v Vašo Svetost in nekaj časa bi bili na prižnici vsega človeštva.“

— — —
Pismo je paneža vzradostilo. Zdaj se je ponudilo tisto zgodovinsko dejanje in samo izvesti ga je

treba. Prvemu obisku izven Rima bodo brez dvoma sledili drugi. V vročinem svetu dvajsetega stoletja se mora poslanstvo Cerkve uveljaviti v najbolj neverjetnih oblikah.

Takoj in brez slehernega posvetovanja je lastnoročno odgovoril Morandu:

„Resnično smo veseli predloga Vaše Eminence za obisk Francije v prihodnjem februarju. Ne dvomim, da se bodo nekateri glasovi znotraj Cerkve temu potovanju upirali, a osebno smo ga z naklonjenostjo pripravljene izvesti. V najkrajšem času bomo vso zadevo razpravljali s kardinalom Goldonijem in potem s člani kurije.

Medtem pa Vašo Eminenco pooblaščamo, da na osnovi tega pisma začne uvodne razgovore s predstavniki oblasti. Svetujemo pa, da se javnosti še nič ne sporoči, dokler ne bodo vse podrobnosti urejene.“

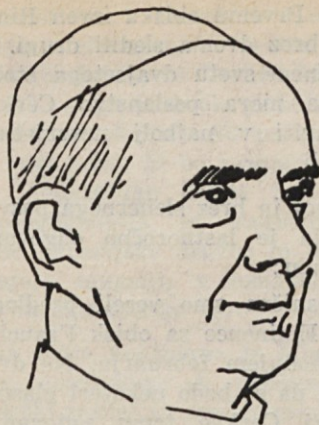
— — —

Bo še

MOLITVENI NAMEN

V letu 1972 vsak dan molimo:

- po namenu sv. očeta;
- za misijone;
- za Slovence v domovini in po svetu.

sveti oče je govori^vl

**Ob splošni avdienci v sredo,
3. novembra:**

Cerkev je občestvo, ki moli, se pravi božje ljudstvo. Njeno osnovno in značilno zadržanje je bogočastno. Prvotni namen Cerkve je, da vzpostavi ljudi v stik z Bogom. Cerkev z besedo, s krščansko ljubeznijo in zakramenti ponavzočuje v zgodovini evangeljskega Kristusa, edinega potrebnega in zadostnega srednika med Bogom in ljudmi.

**Ob splošni avdienci v sredo,
10. novembra:**

Sedaj, ko je končana škofovska sinoda, se vprašujemo: Kaj je nav-

sezadnje Cerkev? Cerkev je družba, verska družba. Pojmovanje, ki jemlje Cerkev kot zgolj duhovno, notranjo in navzven neizrazno, ne tolmači v polni meri krščanske stvarnosti. Cerkveni družbi pripadamo po včlenjenju vanjo, ki zahteva od zavestnega in odraslega kristjana prostovoljno in hoteno dejanje vere. Naša vera mora biti svobodna: nihče je ne sme izsiljevati in nihče je ne sme ovirati.

**Ob splošni avdienci v sredo,
27. oktobra:**

Med vami je več kot 400 moških in žensk, ki hočejo biti priznani za misijonarje. Kaj naj jim damo, če ne križa, ki pomeni vse in ki v trepetajoči in pogumni roki, ki ga sprejme, napoveduje posnemanje, predanost, ljubezen, zmago, se pravi zgodbo misijonarja, ki je pripravljen na pot? Žrtvovanje Kristusa, žrtvovanje, ki rešuje svet, se nadaljuje.

**Ob splošni avdienci v sredo,
20. oktobra:**

Naše gledanje na Cerkev naj bo pozitivno in optimistično, da bomo odkrili pozitivne vrednote v njej, da bomo prepoznali v njej božje delovanje in prizadevanje njenih zvestih sinov za resnično krščansko življenje. Ne ustavljajmo se samo na negativnih vidikih Cerkve oz. njenih članov, ampak preidimo od razkrajalne kritike do ljubečega razmerja do Cerkve. Cerkev je sveta in v njej je veliko dobrega in tudi svetega.

SLOVENC

po svetu

Slovenec — tajnik evropske škofovske konference

Dr. Alojzij Šuštar je postal tajnik evropske škofovske konference. Rojen je bil 14. novembra 1920 v župniji Trebnje na Dolenjskem. V duhovnika je bil posvečen 1. novembra 1946 v Rimu. Sedaj že dvajset let deluje v švici. Najprej je bil profesor, nato rektor bogoslovja in končno škofov vikar.

Kanonik France Koretič — zlatomašnik

8. julija 1971 je v ZDA daroval zlato mašo g. kanonik France Koretič.

Rojen je bil v Kostanjevici na Dolenjskem 2. oktobra 1897. V duhovnika je bil posvečen 10. julija 1921. Kaplanoval je v Velikih Laščah. Od 1923 do 1924 je bil stolni vikar v Ljubljani. Leta 1924 je postal spiritual uršulink in katehet vseh njihovih šol, od ljudske do učiteljske. Leta 1942 je postal kano-

nik. V maju 1945 je odšel v Avstrijo, od tu pa v ZDA, kjer je dočakal zlato mašo. Ko mu je l. 1965 vid opešal, je prosil za pokoj.

Zlate maše sta se udeležila oba škofa iz St. Cloudsa, sv. n'k g. Košmerlj iz Argentine in številni duhovniki in laiki.

Rimski Slovenci

Versko-kulturno društvo rimskih Slovencev „Slomšek“ je s spominsko svečanostjo za pokojnim škofom dr. Alojzijem Fogarjem odprlo letošnjo versko-kulturno sezono. Slovensna žalna akademija se je začela s somaševanjem škofa dr. Jenka, msgr. Vladislava Bavdaša in g. Rina Marčića iz Beneške Slovenije. Na proslavi je govoril msgr. Bavdaš. Bil je velik v odpuščanju svojim nasprotnikom, dostojanstven kot duhovnik in škof. Odločno se je v času fašizma postavil za pravice Slovencev. Zato se je moral umakniti v prisilni pokoj po 12 letih uspešnega škofovanja.

Novice iz Slovenije

P. Odilo Hajnšek — umrl

30. oktobra je odšel k Bogu pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah frančiškan **p. Odilo Hajnšek**, znani ljudski misijonar. V mašnika je bil posvečen leta 1921. Po letu 1945 je nekaj časa deloval na Koroškem, kjer je vodil misijone in spodbudil msgr. Podgorca, nekdanjega tajnika celovške Mohorjeve družbe, da je oživel knjižno delovanje te starodavne ustanove. Ko je potem odšel v ZDA, je s pomočjo ameriških dobrotnikov kupil prvi stroj, da je celovška Mohorjeva družba začela s tiskarno, iz katere je prišlo med koroške Slovence in rojake po svetu v zadnjih desetletjih toliko dobrih slovenskih knjig, kar je nemalo pripomoglo k zavesti našega življenja onstran Karavank. V ZDA je neumorno hodil po slovenskih naselbinah in misijonaril, hkrati pa pisal v naše liste za ohranitev vere med izseljenci. Ko so se začeli Slovenci naseljevati v Avstraliji, se je odpravil že v letih, ves mlad po duhu, za njimi, da bi ne ostali brez dušnopastirske oskrbe. Na zdravniški nasvet

se je po več letih vrnil v ZDA. Zadnje mesece svojega, Bogu všečnega življenja, pa je preživel v Sloveniji.

Nova cerkev v Mariboru

24. oktobra je škof dr. Maksimilijan Držičnik v Mariboru blagoslovil novo župnijsko cerkev, ki je posvečena slovanskima apostoloma Cirilu in Metodu. Obreda so se udeležili še: mariborski pomožni škof dr. Grmič, ljubljanski pomožni škof dr. Lenič, zastopnika celovškega in goriškega škofa, zastopnik škofa Jerka iz Kopra; skupini koroških in goriških Slovencev ter množica vernikov iz vse Slovenije.

Župnija sv. Cirila in Metoda je bila ustanovljena 15. aprila 1965. Pred dvema letoma so kupili majhno enostanovanjsko hišo; do sedaj je bila tu cerkev, veroučna učilnica, župnijski urad in župnišče. Za naselje, ki ima deset tisoč prebivalcev (za verouk se je prijavilo 800 otrok) je bilo to manj kot nič.

Načrt za cerkev je naredil arhitekt Ciril Zazula. Sodobno in slikovito oblikovani prostor bogatijo umetnine dveh naših znanih umetnikov: Stane Kregar je naslikal osnutke za barvasta okna v cerkvi in v stranski kapeli, kipar France Gorše pa je izdelal iz orehovine veliki križ nad glavnim oltarjem ter reliefa sv. Cirila in Metoda v cerkveni veži.

Upravitelj nove cerkve pa je dr. Stanko Ojnik. Veliko se je trudil za novo župnijo tudi p. Lavra.

Nova cerkev v Grosupljem

Malokateri kraj je po zadnji vojni tako zrastel ko Grosuplje, oddaljeno 19 km od Ljubljane. Pred zadnjo vojno je štelo 300 prebivalcev, danes pa jih ima preko 2.500. Ni treba dokazovati, da je bila stara cerkva, zidana kot podružnica sosednje šmarske župnije, za novo grosupeljsko župnijo daleč premajhna. Vsi farani so zato zamisel o novi cerkvi toplo sprejeli in v teku enega leta je zrasla stavba.

Floris cerkve je kvadrat 20x20. Pog glavnim bogoslužnim prostorom bodo veroučne učilnice, peč za ogrevanje in drugi pomožni prostori.

Škofja Loka: 500 let farne cerkve

Od 7. do 10. oktobra so obhajali 500-letnico župne cerkve sv. Jakoba. Višek praznovanja je bila slavnostna škofova maša. Med pridigo je dr. Lenič dejal: „Vsak faran se mora ob tako visokem jubileju svo-je cerkve vprašati, kaj mu pomeni in kaj mu daje, in da se mora zavediti, da je župnija bratska skupnost vseh njenih članov. Poudaril je, da moramo biti žive priče Matere Cerkve in ne kakor obrušeni kamni, ki bi povročili, da bi se harmonija v Cerkvi začela krhati.“

Posvetovanje študentovskih veroučnih skupin v Dravljah

Od 12. do 14. julija pa je bilo v Dravljah pri Ljubljani že tretje posvetovanje študentovskih veroučnih

skupin. Od prvega takšnega posvetovanja, ki je bil v Nasarjih leta 1969, se študentje zdaj vsako leto zberejo in skupno z duhovniki-asistenti pregledajo, kaj so v tem letu naredili, česa niso in kaj bodo delali v prihodnjem letu. Svoje predstavnike-študente in duhovne asistente je poslalo 19 veroučnih skupin iz Ljubljane, Maribora, Idrije, Kamnika in Zagorja ob Savi. Druge po Sloveniji je še nekaj manjših študentovskih skupin, ki pa niso vključene.

Cerklje na Gorenjskem — festival cerkvene glasbe

17. oktobra je bil 4. festival cerkvene glasbe. Festivala se je udeležilo 7 zborov, skupno 190 pevcev. Nastopili so: moški in dekliški zbor iz Cerkelj na Gorenjskem, mešani zbor iz Mokronoga, mešani zbor od sv. Trojice na Blokah in štirje zbori iz Ljubljane, iz Kodeljevega, sv. Jakoba in Akademski pevski zbor sv. Cecilije ter zbor bežigradske župnije.

Dekan mesta Ljubljana

Za arhidiakona in dekana mesta Ljubljana je bil imenovan stolni kanonik **Jože Kvas**. Te službe je bil na lastno prošnjo razrešen stolni župnik **Anton Smerkolj**.

med nami v Argentini

Sv. birma in prvo sv. obhajilo

Na praznik Kristusa Kralja, 21. novembra, je bila v ukrajinski stolnici v Buenos Airesu (200 m od Slovenske hiše) sv. birma. Prejelo jo je 137 otrok iz Buenos Airesa, Bariloč, Berazateguija, Castelarja, Miramara, Carapachaya, Ramos Mejije, San Justa in San Martina.

Birmoval je msgr. Anton Orehar. Somaševali so z njim: gg. Matija Lamovšek, dr. Franček Prijatelj, Jože Škerbec in dr. Alojzij Satre.

Naslednjo nedeljo, 28. novembra, pa je bilo v Slovenski hiši v Buenos Airesu prvo sv. obhajilo. Bilo je 76 prvoobhajank in prvoobhajancev. Meševal je msgr. Anton Orehar, peli pa so otroci iz Ramos Mejije pod vodstvom gdč. Anice šemrov.

Slovenska vas

12. obletnico blagoslovitve cerkve Marije Kraljice in 15. obletnico prihoda slovenskih lazaritov v Slo-

vensko vas je praznovala slov. skupnost v Lanusu v nedeljo, 14. novembra.

Dopoldne ob pol desetih je bila peta sv. maša, nato pa je bil v dvorani farnega kolegija spored z nagovorom in pevskimi točkami in skupni vaški asado. Popoldne so bile v cerkvi pete litanije in slovesni blagoslov.

Zveza slovenskih mater in žena

Za lanski božič je Zveza slovenskih mater in žena izdala božične dopisnice z motivi ge. **Bare Remec**. Izkupiček je bil za dobrodelni sklad Zveze. Božične dopisnice je Zveza izdala tudi letos, motive zanje pa je naslikala ga. **Jožejka Žakljeva**.

Slomškov dom

Za sklepno prireditve svoje 10. obletnice je odbor Slomškovega doma organiziral prijateljsko srečanje s slovenskimi pisatelji in pesniki. Prireditve je bila v soboto, 13. novembra 1971. Pevski zbor Gallus je zapel troje pesmi, gg. **Janez Brula** in **Franc Vester** sta pozdravila književnike, g. **Marjan Šifrer** pa jih je predstavil. Vsak izmed gostov je na kratko označil svoje delo, nato pa je bila za vse slavnostna večerja.

Šolski izlet

Proti koncu šolskega leta prirede slov. šole v Buenos Airesu vsako leto celodnevni šolski izlet, ki se ga udeleži veliko naših otrok s svojimi učiteljicami. Letos so obiskali Ranelagh, imelji v župni cerkvi sv. mašo, nato pa prebili dan na prostori farne šole.

Spomin umrlih

V ponedeljek, 1. novembra, na praznik Vseh svetnikov so bila opravila za umrle. Molitve smo opravili v Slovenski kapeli in pred spomenikom našim junakom, v jugoslovanski in slovanski grobnici na pokopališču Chacarita in na pokopališčih San Justo, Villegas, San Martin in Morón. Na več krajih so bile tudi slovenske svete maše za večni pokoj umrlih.

19. mladinski dan

Na 1. nedeljo v novembru je bil na Pristavi vsakoletni mladinski dan. V dopoldanskih urah so se moštva raznih odsekov pomerila v odbojki. Ob 11 je dr. **Alojzij Starc** maševal in v pridigi pozival mladino k zvestobi verskim in narodnim izročilom. Po maši so vsi posedli k mizam za kosilo. Ob začetku popoldanskega programa sta predsednik SFZ **Mihael Stariha** in predsednica **Pavla Andrejak** govorila navzočim o pomenu mladinskih organizacij, nato pa so bili mladinski nastopi, od katerih so posebno ugajali narodni plesi folklorne skupine s Pristave.

20-letnica Rožmanovega zavoda

Zadnjo nedeljo v oktobru je bila proslava 20-letnice Škofovega zavoda v Adroqueju. Ob 11 je msgr. **Anton Orehar** na zavodskem vrtu imel sv. mašo ob veliki udeležbi gostov. V pridigi je govoril o poslanstvu Rožmanovega zavoda. Po kosilu se je pričel ob 3 popoldne popoldanski spored. Govorili so vzgojni vodja France

Urbanija, bivši zavodar inž. **Jože Žakelj**, v imenu staršev pa g. **Rajmund Kinkelj**. Pri vprizoritvi „Poslednjega ustoličenja“ Fr. Brenka, ki ga je režiral g. **Marijan Willenpart**, je nastopilo nad 60 oseb. Sodeloval je tudi mladinski zbor pod vodstvom ge. **Marije Geržiničeve**.

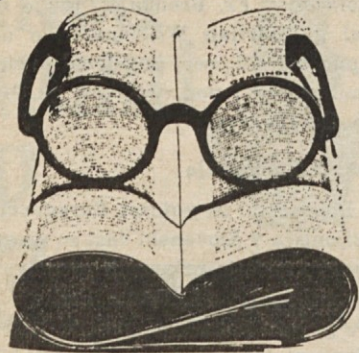
Misijonska nedelja

Bogoslovci in gojenci Baragovega misijonišča v Slovenski vasi so za misijonsko nedeljo pripravili proslavo v Slovenski hiši. G. **Franc Sodja** CM je v govoru poudarjal, naj na težave sedanjega časa gledamo s krščanskim optimizmom in z njim tudi osvajamo svet za Kristusa. Gojenci in bogoslovci so nato odigrali na odru misijonsko igro „Gospodova ura“, delo **Vannio Leta**.

Berazategui

V nedeljo, 14. novembra, je praznovala slovenska skupnost v Berazateguiju obletnico Slovenskega doma, ki se je začela s sv. mašo, ki jo je daroval msgr. **Anton Orehar**. Po maši je g. **Ivan Korošec** pozdravil vse goste, nato pa je bilo kosilo. Predsednik doma g. **Jože Vidmar** je ob 4 popoldne imel govor, otroci slovenske šole **Ivana Cankarja** so nastopili s pesmimi in recitacijami, oktet **Ivan Cankar** je pod vodstvom g. **Jožeta Omahne** odpel 4 pesmi, 2 duet **Nevka in Rudi Vidmar**, za sklep je pa 6 parov deklet in fantov zaplesalo folklorne plese, ki jih je pripravila ga. **Pavla Korošec**.

svetovne

novice

Ukrajinski katoliški patriarhat

V ZDA in v Kanadi je med Ukrajinci vedno bolj splošna želja po ustanovitvi katoliškega patriarhata za Ukrajince na zahodu. V ZDA je 600.000 Ukrajincev katoličanov in v Kanadi 300.000. Dejansko bi tak patriarhat povezoval okoli 5 milijonov ukrajinskih katoličanov.

Srebrni jubilej msgr. Aramburuja

Pred 25 leti je bil posvečen za škofa sedanji buenosaireski pomožni nadškof msgr. Juan Carlos Aramburu.

Nova tiskarna „Esquíú“

Argentinski katoliški tednik „Esquíú“ je lanskega oktobra začel tiskati v več barvah v lastni tiskarni z modernimi stroji v offset. Slovesnosti otvoritve so se udeležili visoki

cerkveni in vladni zastopniki. Glavni uredniki so ob tem poudarili namene, ki jih tednik hoče dosegati in poslanstvo, kateremu hoče ostati vedno zvest.

Semenišče v Tucumanu

Letos sta bila v tucumanski nadškofiji (Argentina) posvečena dva novomašnika za 559.307 prebivalcev (kraji: glavno mesto, Trancas, Taffi, Burruyacu, Cruz Alta in Famaillá). V velikem semenišču je 12 bogoslovcev, v malem pa 72. Ob posvečenju je nadškof msgr. Conrero izrazil skrb zaradi pomanjkanja duhovnikov ob naraščajočem številu prebivalstva.

Stojimo ali klečimo?

Glavno tajništvo argentinskih škofov je pred časom vprašalo sv. sedež glede drže vernikov pri prejetju sv. obhajila. Odgovor je bil, da se lahko tudi kleči, a da to določijo krajevne škofovske konference same. Sedaj v Buenos Airesu velja določba, da obhajilo prejemo stojé.

Dušno pastirstvo med bolniki

Od začetka oktobra do konca novembra je bil v Buenos Airesu tečaj za duhovnike o dušnem pastirstvu v bolnišnicah.

Nedelja na Cejlonu

Od leta 1966 do sedaj so na otoku Cejlon praznovali dan „poža“ in prejšnji dan, in ne nedelje ter sobote, kot večinoma ves ostali svet. Nova vlada je sedaj spet vpeljala

praznovanje nedelje, ne z ozirom na katoličane, saj so prebivalci večina budisti, ampak zaradi mednarodne trgovine, od katere je odvisno gospodarstvo otoka.

Za misijonsko zaledje

Na prošnjo dosedanjega vodje dela za misijone v Argentini, msgr. Schella, škofa v Lomas de Zamora, da bi bil službe razrešen, sta bila imenovana za novo poslovno dobo msgr. David Auletta kot narodni vodja Papeških misijonskih ustanov in msgr. Mario Picchi, pomožni škof v Comodoro Rivadavia kot predsednik Duhovniške misijonske zveze.

Lep jubilej msgr. Rocca

Lanskega 28. oktobra je msgr. Rocca (83 let) praznoval 60-letnico mašniškega in 35-letnico škofovskega posvečenja. Kot novomašnik se je leta 1913 vrnil iz Rima in nato kot cerkveni pravnik do pred kratkim vršil odgovorne službe v buenosaireški kuriji. Msgr. Rocca je v tem času posvetil 365 novomašnikov.

Smrt velikega strokovnjaka

V Jeruzalemu je umrl svetovno ugledni dominikanec p. Roland Guerin de Vaux, rojen v Parizu. Bil je velik arheolog in strokovnjak za razlago sv. pisma. Od leta 1945 do 1965 je bil ravnatelj jeruzalemske svetopisemske in arheološke šole. Dolga desetletja je urejal svetovno razšir-

jeno „Biblično revijo“. Vodil je raziskovanja znamenitih rokopisov iz Qumrana in o njih napisal posebno študijo.

Za vzhodno pravo

Na Dunaju je bilo prvo zborovanje Družbe za pravo vzhodnih Cerkev. Udeležilo se ga je 70 znanstvenikov iz 17 držav. Med strokovnjaki za vzhodno cerkveno pravo je bilo zastopanih 13 krščanskih Cerkev in obredov. Tej družbi, ki šteje okoli sto članov, predseduje dunajski profesor cerkvenega prava dr. Ploechl.

Afriški škofje

Danes je v Afriki 142 domačih škofov, leta 1957 jih je bilo 21, leta 1951 pa samo dva. Njihova povprečna starost je 50 let. Afriški škofje so tako med najmlajšimi na svetu.

Ponovno izvoljen

Škofje Zahodne Nemčije so na zadnji konferenci znova izvolili za predsednika škofovske konference nadškofa kardinala Doepfnerja, kateri je že dosedaj vodil šest let nemške škofovske konference.

Prevod misala

V ZDA je prevzel zahtevno nalogo, da bo prevajal rimski misal v angleščino, katoliški laik Ralph Keifer.

UVODNIK	39. letnik	1
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Tretja sinoda v Riru	2
	Prelat dr. Jakob Ukmar umrl	8
	Bogoslužni koledar	21
	Sv. oče je govoril	56
SODOBNA VPRAŠANJA	Trdni v veri	10
	800 milijonov ljudi ne zna brati	15
	Delo za edinstvo v letu 1970	16
LITERATURA	Potji in srečanja	5
RAZNO	Spomini na mater	17
	G. Stanko Skvarča o Lujanu	24
	P. Leppich razlaga sv. pismo	28
	Sprašujete — odgovarjamo	31
	Film: Igrajmo se na svetu	47
V DRUŽINI	Prevelika skrb staršev	32
	Naši problemi	35
	Spraševanje vesti	38
ZA MLADINO	Zakaj SFZ in SDO?	39
	Ker te ljubim	42
	Mladinska pošta	45
ROMAN	Ribičeve sandale	49
NOVICE	Slovenci po svetu	57
	Novice iz Slovenije	58
	Med nami v Argentini	60
	Svetovne novice	62

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.
Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.
Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.
Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzija, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah je zaradi sedanjih gospodarskih razmer 50.— pesov za one, ki jo bodo poravnali do konca marca 1972. Pozneje bomo morali pri določitvi naročnine upoštevati nadaljnje gospodarske spremembe; v ZDA in Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; drugje protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: arh. Jure Vombergar.

